

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 19

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα
μετά τῶν νεκρῶν; οὐκ
ἔστιν ὕδωρ, ἀλλ' ἠγέρθη!

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.19, ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
Νέο e-mail: agnektar@yahoo.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωϊ & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία με στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό δέκατο ένναπο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς άναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās άποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλειούμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνηκή Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

.....
(για τό έξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά για νά λάβετε τή σχετική άπόδειξη.

*Σας εύχαριστούμε θεοικά
Έκ τού περιοδικού*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΟΜΙΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟ
ΘΩΜΑ

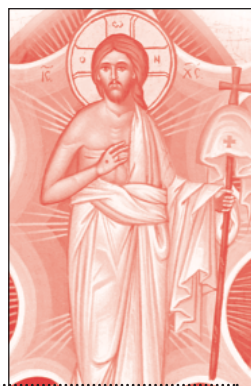
22 **ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ**
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ
ΕΘΟΣΕΜΝΗ

18 **ΟΥΡΑΝΙΟΙ**
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
ΑΓΙΟΙ
ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΜΑΡΤΥΡΕΣ

10

ΓΝΩΡΙΣΟΝ
ΜΟΙ:
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΣΕ ΖΗΤΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΗ

28 **ΜΕ ΛΟΓΙΑ**
ΑΠΛΑ:
ΠΡΟΑΓΩ ΥΜΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΑΛΙΛΑΙΑΝ

26 **ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΛΑ:**
ΤΙΣ ΑΠΟΚΥΛΗΣΕΙ
ΗΜΙΝ ΤΟΝ ΛΙΘΟΝ;

*Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες
τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"*

Ῥιστός Ἀνέστη!

Ῥθά προσπαθῆσω αὐτὴν τὴν φορὰ νὰ μοιραστῶ μαζί σας τὴ μοναδικὴ στιγμή πού ἔζησα προσωπικά αὐτὸ τὸ Πάσχα στὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ Μεγάλο Σάββατο. Καί λέω θά προσπαθῆσω γιατί πραγματικά εἶναι πολύ δύσκολο νὰ μεταφέρει κανεὶς τὰ βιώματα τῆς ψυχῆς σ' ἓνα χαρτί. Ὅμως παράλληλα εἶναι τόσο μοναδικὴ καί τόσο μεγαλειώδης ἡ στιγμή πού βγαίνει τὸ Ἅγιο Φῶς στὰ Ἱεροσόλυμα πού δέν θά μπορούσα νὰ γράψω γιὰ τίποτα ἄλλο στὴν ἐπιστολή μου αὐτή, παρά μόνον γι' αὐτὴν τὴν μοναδικὴ ἐμπειρία. Καί μόνον γιὰ νὰ βρεθοῦμε μέσα στό Ναό αὐτὴν τὴν ἡμέρα, ἦταν ἓνας σκληρὸς ἀγώνας πού ὁμως χάρις στὴν ἀδελφή Ε., πού σέ ὅλη τῆς τῆ ζωὴ ὑπηρετεῖ καί διακονεῖ μέ ἀγάπη καί αὐτοθυσία τὴν ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα, καταφέραμε ἀπὸ τὸν τροῦλλο νὰ δοῦμε τὸ Ἅγιο Φῶς. Χιλιάδες χρόνια τώρα ἓνα ζωντανὸ θαῦμα τῆς πίστεώς μας συντελεῖται ἐκεῖ στὴν Ἁγία Γῆ. Ζήσαμε κι ἐμεῖς αὐτὴν τὴν χρονιά τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀπὸ κοντά. Μαζί μέ τὸν Πατριάρχη, τοὺς Μητροπολίτες καί τοὺς ἄλλους κληρικούς, ψέλναμε τὸ "Φῶς Ἰλαρόν" ἐλπίζοντας καί αὐτὴν τὴν χρονιά ὁ Θεὸς νὰ στείλει τὸ Ἅγιο Του Φῶς καί μέσα ἀπ' αὐτὸ νὰ ζήσουμε τὴν Ἀνάσταση τῶν ψυχῶν μας. Ὄταν ὁ Πατριάρχης μόνος του καί μετὰ τὸν ἔλεγκο τῆς ἀστυνομίας μπῆκε στόν Πανάγιο Τάφο καί τὰ φῶτα ἔσβησαν, σιωπῆ ἀπλώθηκε παντοῦ καί ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἔνωσε τὴν προσευχὴ του, παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ δεῖ τὸ Ἅγιο Φῶς, ἔστω νὰ τὸ δεῖ ἡ ψυχὴ του. Καί νὰ πού ὁ Θεὸς γι' ἄλλη μιά φορὰ δέν διέψευσε τίς ἐλπίδες μας. Ἀλλὰ ὅλος ὁ τροῦλλος γέμισε ἀπὸ λάμπεις παρ' ὅλο πού ἦταν λουσμένοι μέσα στό φῶς τοῦ ἡλίου καί πάνω στό κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου ἓνα ἰριδίξον φῶς χάιδευε ἀπαλά τὸν τόπο πού γιὰ τρεῖς μέρες κλείσαμε τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μας. Ναί! Καταφέραμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ θανατώσουμε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Καί δέν τὰ καταφέραμε μόνον γιὰ μιά φορὰ, ἀλλὰ κάθε φορὰ πού ἁμαρτάνουμε καί δέν μετανιώνουμε ἐπαναλαμβάνουμε τὸ ἴδιο μαρτύριο σ' Ἐκεῖνον πού ὄχι μόνον ἔπαθε γιὰ μᾶς, ἀλλὰ σταυρώθηκε, πέθανε καί ἐτάφη. Ἀλλὰ καθὼς κοιτῶ τὸν Πανάγιο Τάφο Του σκέφτομαι ὅτι μέσα ἀπ' αὐτόν τὸν πόνο Τὸν συναντοῦμε, Τὸν βλέπουμε,

ὅπως ἐκείνη τὴν ὥρα βλέπαμε τὸ Ἅγιο Του Φῶς νὰ λάμπει παντοῦ καί ν' ἀνάβει τίς λαμπάδες τοῦ Πατριάρχη. Αὐτὸ τὸ Ἅγιο Φῶς εἶναι ἡ ἴδια ἡ Παρουσία τοῦ Θεοῦ, τόσο αἰσθητὴ στίς ψυχές ὄλων μας. Ἀλλὰ καί τόσο ξεχωριστὴ καί μοναδικὴ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ καθενός μας. Ἔχω πολλές φορές πεῖ ὅτι ἡ σχέση μας μέ τὸ Θεὸ εἶναι προσωπικὴ γιὰ τὸν καθένα, εἶναι τὸ πιὸ ἐσωτερικὸ του βίωμα. Εἶναι ἡ προσωπικὴ συνάντηση τοῦ καθενός ἀπὸ ἐμᾶς μέ τὸ Νυμφίο Χριστό. Ὅπως ἐμεῖς βλέπουμε τὸ Ἅγιο Του Φῶς καί ζοῦμε μέσα μας τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ, τὸ ἄγγιμά Του, τὸ Φῶς Του, τὸ χάδι Του ἀναρωτιέται κανεὶς πῶς ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἐβραϊκὸς στρατός, πού δέν ἔτυχε μιά φορὰ καί δύο νὰ δεῖ τὸ Ἅγιο Φῶς, πῶς μένει ἀπαθής καί ἀπιστος ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι πού ἐλέγχει τὸν Πατριάρχη καί ξέρει ὅτι δέν ἔχει καμμία δυνατότητα ν' ἀνάψει μόνος του τίς λαμπάδες. Ἀλλὰ τί ἀναρωτιόμαστε γιὰ τοὺς Ἑβραίους ὅταν λίγες μέρες πρὶν τὸ Πάσχα καί μέσα στὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν, ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀνατρέψουν τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φωτός! Δέν χρειάζεται κανεὶς νὰ μᾶς πείσει, οὔτε χρειάζεται κανεὶς νὰ τὸ ἀνατρέψει. Τὸ θαῦμα γίνεται, γιατί ὑπάρχουν ψυχές πού τὸ ζοῦν, πού τὸ βιώνουν μέχρι τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους, πού χάρις σέ αὐτὸ ζοῦν τὸ ἀληθινὸ Πάσχα τους, τὴ διάβασή τους ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴ μετάνοια, ἀπὸ τὴν κόλαση στόν Παράδεισο... Σέ ὅλες τίς ψυχές ἀπευθύνεται ὁ Θεός, ἀλλὰ μόνον κάποιες εἶναι αὐτές πού μέσα ἀπὸ τὸν πόνο Του Τὸν γνώρισαν καί μέσα ἀπὸ τὸν Τάφο Του Τὸν εἶδαν... Καί καθὼς ἄγγιξαν τὸ Ἅγιο Φῶς μ' ἀναμμένες τίς λαμπάδες, ὄχι μόνον τίς πασχάλινες, ἀλλὰ καί τῆς ψυχῆς, πορεύονται μαζί Του πρὸς τὴν Ἀνάσταση καί κοιτώντας τὸν Πανάγιο Τάφο Του Τὸν βλέπουν τόσο καθαρά ὅσο τὰ μάτια τοῦ σώματος πολλές φορές δέν μποροῦν νὰ δοῦν... Εὐχομαι σέ ὅλους σας ἔστω γιὰ μιά φορὰ στὴ ζωὴ σας νὰ βρεθεῖτε στὴν Ἁγία Γῆ σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ Θεὸ καί νὰ δεῖτε τὸν Θεὸ, νὰ Τὸν ζήσετε μέχρι τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σας...

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

Ἡ Ἥγουμένη,

† Μόνικα Μοναχὴ

καί οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

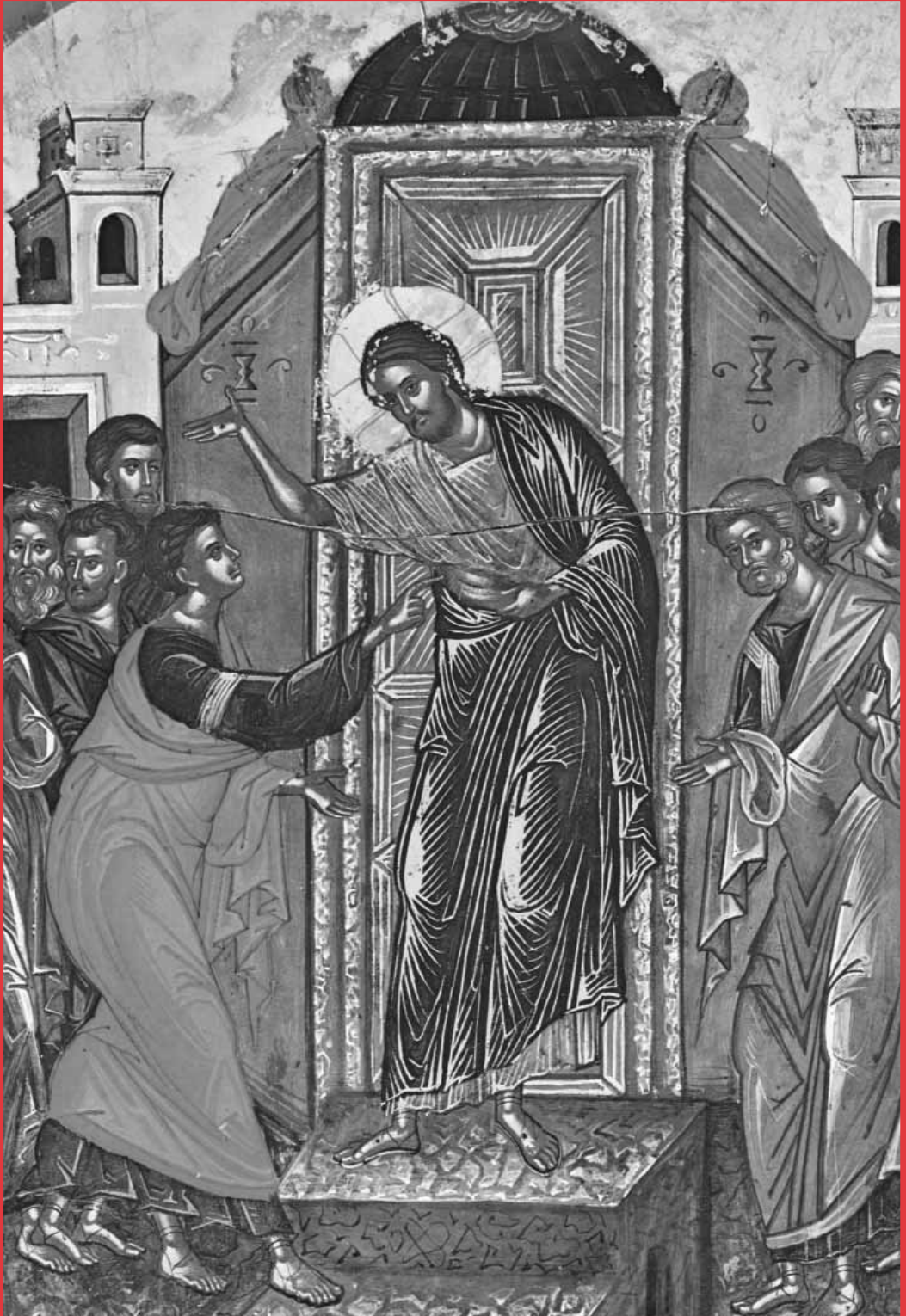
Σέ κείνον πού ἄγγιξε τήν πλευρά τοῦ Κυρίου...

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΘΩΜΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ερχομαι νά καταβάλλω χωρίς ἄλλο τήν ὀφειλή μου. Γιατί κι ἂν εἶμαι φτωχός, ὅμως θέλω νά ἀποσπᾶσω βίαια τήν εὐγνωμοσύνη σας. Ἔδωσα τήν ὑπόσχεση νά σᾶς φανερώσω τήν ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ καί τώρα ἐρχομαι νά τήν ἐκπληρώσω. Τίς πρώτες ὀφειλές πρώτα βιάζομαι νά ἐξοφλῶ, γιά νά μή μέ πνίξουν οἱ τόκοι πού μαζεύνονται. Συνεργαστείτε καί σεῖς στήν καταβολή τοῦ χρέους μου καί ἱκετέψτε τό Θωμᾶ, νά βάλει στά χεῖλη μου τό ἅγιο χέρι τοῦ, πού ἄγγιξε τήν πλευρά του Κυρίου, νά νευρώσει τή γλῶσσα μου, νά σᾶς ἐξηγήσει ὅσα ποθεῖτε. Κι ἐγώ παίρνοντας θάρρος ἀπό τίς πρεσβεῖες τοῦ ἀποστόλου καί μάρτυρα Θωμᾶ διαλαλῶ τήν πρώτη του ἀπιστία καί τήν ὕστερη ὁμολογία, πού εἶναι τῆς Ἐκκλησίας κρηπίδα καί θεμέλιο. Ὅταν μπῆκε ὁ Χριστός στούς μαθητές Του, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν κλεισμένες καί βγήκε πάλι μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὁ Θωμᾶς ἔλειπε μονάχα. Ἦταν κι αὐτό ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας, ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ μαθητοῦ νά προξενήσει περισσότερη ἀσφάλεια καί βεβαιότητα. Γιατί ἂν ἦταν μαζί ὁ Θωμᾶς, δέν θά εἶχε βέβαια ἀμφιβολία. Κι ἂν δέν εἶχε ἀμφιβολία, δέν θά

ζητούσε μ' ἐπιμονή. Καί ἄν δέν ζητούσε, δέν θά ψηλαφοῦσε. Ἄν ὁμως δέν ψηλαφοῦσε, δέν θά ὠμολογοῦσε τόν Κύριο καί Θεό κι ἄν δέν ὠμολογοῦσε Κύριο καί Θεό, τόν Χριστό, δέν θά εἶχαμε ἐμεῖς διδαχθεῖ νά τόν δοξολογοῦμε μ' αὐτόν τόν τρόπο. Ὡστε μέ τήν ἀπιστία του ὁ Θωμᾶς μᾶς ποδηγέτησε πρὸς τήν ἀλήθεια καί ὅταν ἦρθε ὕστερα σταθεροποίησε τήν πίστη μας.

Ἔλεγαν λοιπόν οἱ μαθητές στό Θωμᾶ ὅταν ἦρθε. Ἔχουμε δεῖ τόν Κύριο, ἔχουμε δεῖ Αὐτόν πού εἶπε: “Ἐγώ εἰμί τό φῶς τοῦ κόσμου”. Ἔχουμε δεῖ Αὐτόν πού εἶπε: “Ἐγώ εἰμαι ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ζωή καί ἡ Ἀλήθεια”. Καί βρήκαμε τήν ἀλήθεια τῶν λόγων νά λάμπει μέσα στά πράγματα. Ἔχουμε δεῖ Αὐτόν πού εἶπε “σέ τρεῖς ἡμέρες σηκίνομαι” κι ἀφοῦ εἶδαμε μέ τά μάτια μας τήν Ἀνάσταση προσκυνήσαμε Αὐτόν πού ἀναστήθηκε. Τόν ἀκούσαμε νά μᾶς λέει “Εἰρήνη σ' ἐσᾶς”, κι ἀλλάξαμε τό σκοτισμό τῆς λύτης σέ γαλήνια χαρά. Εἶδαμε τά χέρια Του πού δέχθηκαν τίς αἰχμές τῶν καρφῶν, εἶδαμε τά χέρια πού κατηγοροῦν τή λύσσα τῶν θεομάχων σκυλιῶν, εἶδαμε τά χέρια πού ὕφαναν τήν ἀφθαρσία μας. Εἶδαμε καί τήν πλευρά πού κραυγάζει καθαρότερα ἀπό κάθε κήρυκα τήν καλωσύνη τοῦ πληρωμένου. Εἶδαμε τήν ἴδια πλευρά, πού οἱ Ἄγγελοι ὕμνοῦν καί οἱ πιστοί σέβονται καί οἱ δαίμονες τρέμουν. Δεχτήκαμε καί τή θεϊκή πνοή ἀπό τό θεϊκό στόμα Του, φύσημα πνευματικό, φύσημα πού σκορπίζει κάθε χάρη. Ὁ ἐξουσιαστής ἔδωσε καί σ' ἐμᾶς ἐξουσία νά

συγχωροῦμε τά σφάλματα. Ἀποκτήσαμε τό δικαίωμα νά κρίνουμε τά σφάλματα. Ἀποκτήσαμε τό δικαίωμα νά κρίνουμε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε τέτοια ἐντολή. Τέτοια βαθεῖα χαρά πήραμε ἀπ' τό Σωτήρα,

τέτοια δῶρα ἀπολαύσαμε. Ἀδύνατο νά μὴν πλουτίσουμε, ἀφοῦ μᾶς ἔτυχε τέτοιος Κύριος. Ἐμεινε φτωχός μόνο αὐτός πού δέ βρέθηκε μαζί μας. Κι ὁ Θωμᾶς τί τοὺς εἶπε “Ἐχετε δεῖ τόν Κύριο; Καλά. Αὐτόν πού εἶδατε λοιπόν νά τόν

σέβαστε πιά πολύ. Αὐτόν πού παρατηρήσατε, νά τόν κηρύττετε ἀδιάκοπα. Ἐγώ ὁμως, ἂν δέ δῶ μέσα στίς παλάμες του τά ἴχνη τῶν καρφίων καί δέ βάλω τό δάχτυλό μου στό σημάδι ἀπ' τά καρφιά καί δέ βάλω τό χέρι μου στήν πλευρά του, δέν θά πιστέψω. Κι ἐσεῖς δέν θά πιστεύατε, ἂν δέν βλέπατε πρῶτα. Ἔτσι κι ἐγώ ἂν δέν ἰδῶ δέν θά πιστέψω”.

Μεῖνε, Θωμᾶ, σταθερός στόν πόθο σου αὐτόν, μείνε σταθερός μέ ἐπιμονή, γιά νά δῆς ἐσύ καί νά βεβαιωθεῖ ἡ ψυχή μου. Μείνε σταθερός, ζητώντας αὐτόν πού εἶπε “Ζητᾶτε καί θά βρεῖτε”. Μήν προσπεράσεις ἀπλῶς ἐρευνώντας, ἂν δέν εὕρης τό θησαυρό πού ζητᾶς, χτύπα μ' ἐπιμονή τήν πόρτα τῆς ἀναντίρρησης γνώσης, ὥσπου νά σοῦ τήν ἀνοίξει αὐτός πού εἶπε “χτυπάτε καί θά σᾶς ἀνοίξω”. Ἀγαπῶ τό διχασμό τῶν λογισμῶν σου, γιατί κόβει κάθε διχασμό. Ἀγαπῶ τή φιλομάθειά σου, γιατί κόβει σύρριζα κάθε φιλονικία. Μέ χαρά ἀκούω πολλές φορές τά λόγια σου. Ἄν δέ δῶ στά χέρια του τό σημάδι ἀπ' τά καρφιά, δέν θά πιστέψω. Γιατί σύ ἀπιστεῖς κι ἐγώ μαθαίνω νά πιστεύω. Ἐσύ σκάβεις μέ τό δικέλλι τῆς γλώσσας τό θεῖο σῶμα, κι ἐγώ θερίζω ἄκοπα τόν καρπό καί τόν μαζεύω γιά μένα.

Ἄν δέν ἰδῶ μ' αὐτά μου τά μάτια μέσα σ' ἄγια του χέρια, τ' αὐλάκια πού σάν μέ ἀλέτρι χάρραξαν οἱ ἀσεβεῖς, μέ κανένα τρόπο δέν θά συμφωνήσω μέ τά λόγια σας. Ἄν δέν βάλω αὐτό μου τό δάχτυλο στίς λακοῦβες τῶν καρφίων, δέν θά δεχθῶ τό καλό μήνυμά σας. Ἄν δέν κρατήσω μ' αὐτό μου τό χέρι τήν πλευρά ἐκεί-

νη, πού ἀνύποπτη μαρτυρεῖ τήν Ἀνάσταση, δέν μπορῶ νά πιστέψω τήν γνώμη σας. Γιατί κάθε λόγος εἶναι ἰσχυρός καί βέβαιος, ἂν δεχτεῖ τήν συνηγορία ὄλων τῶν πραγμάτων καί κάθε λόγος πού δέν ἔχει τή μαρτυρία τῶν ἔργων εἶναι χωρίς σημασία καί ἀπό τό στόμα στόν ἀέρα χάνεται. Θά κηρύξω στούς ἀνθρώπους τά θαύματα τοῦ Δασκάλου. Πῶς λοιπόν μέ τά λόγια νά πῶ αὐτά πού δέν ἀντιλήφθηκαν μέ τά μάτια μου; Πῶς θά κάνω τούς ἀπιστοὺς νά πιστέψουν, αὐτά πού μήτε ἐγώ δέν τάχω παρακολουθήσει; Να πῶ στούς Ἰουδαίους καί στούς Ἕλληνες ὅτι ἔχω δεῖ τόν Κύριό μου νά τόν σταυρώνουν. Δέν τόν εἶδα ὁμως νά ἔχει ἀναστηθεῖ, ἀλλά μόνον ἄκουσα. Καί ποιός δέν θά περιπαίξει τά λόγια μου; Ποιός δέν θά δείξει περιφρόνηση στό κήρυγμά μου; Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ν' ἀκούσεις κάτι καί ἄλλο νά τό δεῖς, ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀφήγηση λόγου κι ἄλλο ἡ θέα καί ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων. Ἔτσι, ἐπειδή ὁ Θωμᾶς εἶχε ἀμφίβολη γνώση, σέ ὄχτω μέρες ὁ Δεσπότης ξαναῆρθε πάλι στούς μαθητές του πού ἦταν συγκεντρωμένοι ὅλοι μαζί. Ἄφησε πρῶτα νά κατηχηθεῖ ὁ Θωμᾶς ἀπό τοὺς συμμαθητές του στίς ἐνδιάμεσες μέρες. Παραχώρησε νά φλογιστεῖ ἀπό τή δίψα νά τόν ἀντικρούσει. Κι ὅταν ἡ ψυχή του ἄναψε ἀπό τόν σφοδρό πόθο τῆς θέας του, τότε στήν ὥρα πάνω ὁ ποθητός βρῆκε αὐτόν, πού τόν ποθοῦσε. Ὅμοια, ὅπως καί πρῶτα, μέ κλεισμένες τίς πόρτες τό ἔκανε αὐτό ξανά καί ξανά, ὅπως καί πρῶτα, τοὺς εἶπε. “Εἰρήνη σ' ἐσᾶς”, γιά νά ταυτιστεῖ τό πρᾶγμα μέ τό θαῦμα καί γιά νά βεβαιώσει τό λόγο τῶν ἀποστόλων

*Μεῖνε, Θωμᾶ, σταθερός
στόν πόθο σου αὐτόν,
μείνε σταθερός μέ ἐπι-
μονή, γιά νά δῆς ἐσύ
καί νά βεβαιωθεῖ ἡ
ψυχή μου. Μείνε στα-
θερός, ζητώντας αὐτόν
πού εἶπε “Ζητᾶτε καί
θά βρεῖτε”. Μήν προ-
σπεράσεις ἀπλῶς ἐρευν-
ώντας, ἂν δέν εὕρης τό
θησαυρό πού ζητᾶς,
χτύπα μ' ἐπιμονή τήν
πόρτα τῆς ἀναντίρρη-
της γνώσης, ὥσπου νά
σοῦ τήν ἀνοίξει αὐτός
πού εἶπε “χτυπάτε καί
θά σᾶς ἀνοίξω”.
Ἀγαπῶ τό διχασμό
τῶν λογισμῶν σου,
γιατί κόβει κάθε διχα-
σμό. Ἀγαπῶ τί φιλο-
μάθειά σου, γιατί
κόβει σύρριζα κάθε
φιλονικία. Μέ χαρά,
ἀκούω πολλές φορές
τά λόγια σου. Ἄν δέ
δῶ στά χέρια του τό
σημάδι ἀπ' τά καρφιά,
δέν θά πιστέψω. Γιατί
σύ ἀπιστεῖς κι ἐγώ
μαθαίνω νά πιστεύω.
Ἐσύ σκάβεις μέ τό
δικέλλι τῆς γλώσσας
τό θεῖο σῶμα, κι ἐγώ
θερίζω ἄκοπα τόν
καρπό καί τόν μαζεύω
γιά μένα...*

καί για παραστήσει τήν ἀκριβεία του δεύτερου ἐρχομοῦ του. Ἔπειτα εἶπε στόν Θωμᾶ. Βάλε τό δάχτυλό σου ἐδῶ καί ἰδές τά χέρια μου. Τί ὕψος ἀπέραντης φιλανθρωπίας! Τί πέλαγος ἀμέτρητης συγκαταβάσεως! Δέν περιέμενε τήν προσέλευση τοῦ μαθητοῦ, δέν περιέμενε νά πλησιάσει αὐτός πού εἶχε ἀνάγκη, νά παρακαλέσει καί νά ἐπιτύχει ὁ,τι ἤθελε. Μήτε γιά λίγο δέν τόν στέρησε ἀπό τήν ἐπιθυμία, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ ἀγαπημένος αὐτόν πού τόν ἀγαποῦσε μέ τή βία τραβοῦσε κοντά του, ὁ ἴδιος ἔσυρε στήν πληγή τό δάχτυλο ἐκείνου πού εἶχε τόν πόθο, ὁ ἴδιος μέ τή δεσποτική γλώσσα του, τραβήξε δουλικό χέρι λέγοντας σ' αὐτόν. Βάλε τό δάχτυλό σου ἐδῶ καί ἰδές τά χέρια μου. Ἄκουσα, Θωμᾶ, ἀπών σάν ἄνθρωπος ἀλλά παρών σάν Θεός, ὁ,τι εἶπες στούς ἀδελφούς σου. Ἦμουν κοντά σας μέ τή θεϊκότητά μου καί χώρια σας μέ τήν ἀνθρωπίνη φύση μου. Θέλεις νά σοῦ ὑπενθυμίσω τά λόγια πού εἶπες προηγούμενα; Δέν εἶπες, ἂν δέ δῶ μέσα στά χέρια του τά σημάδια τῶν καρφιῶν καί δέ βάλω τό δάχτυλό μου στά σημάδια τῶν καρφιῶν καί δέ βάλω τό χέρι μου στήν πλευρά του, δέν θά πιστέψω; Δέ βγήκαν ἀπό τά χεῖλη σου τά λόγια αὐτά; Τά λόγια αὐτά δέν ἀνταποκρίνονται στούς λογισμούς σου; Γι' αὐτό ξαναἤλθα γιά νά μὴν ἀμφιβάλλεις. Γι' αὐτό εἶμαι κοντά σας δεύτερη φορά, γι' αὐτά πού ἐπιθυμοῦμε ἔχω φτάσει καί τώρα ἤρθα γιά σένα, τόν ἕνα, ἐγώ πού γιά τό χαμένο πρόβατο κατέβηκα ἀπό τοὺς οὐρανούς

χωρίς ἐν τούτοις νά τοὺς ἀφήσω. Μή διστάσεις λοιπόν νά μάθεις ὁ,τι ποθεῖς, μὴν ντρέπεσαι νά κοιτάξεις καλὰ ὁ,τι θέλεις. Μὴν ἀποφύγεις νά βάλεις τό δάχτυλό σου στά ἴδια τά χέρια μου. Ἀνέχομαι καί τά περιεργα δάχτυλα, ὅπως ἀνέχτηκα τά καρφιά. Ὑπομένω τήν περιέργεια τοῦ φίλου, ὅπως ὑπόμεινα τήν κακία τῶν ἐχθρῶν. Μὲ σταύρωσαν οἱ ἐχθροί μου καί δέν ἀγανάκτησα καί δέν θά ὑποφέρω τήν δική σου ἐξέταση; Βάλε τό δάχτυλό σου ἐδῶ καί ἰδές τά χέρια μου, πού τραυματίστηκαν γιά σᾶς, γιά νά θεραπεύουν τα χτυπήματα τῶν δικῶν σας ψυχῶν. Ἰδές τά χέρια μου καί συλλογίσου ἂν εἶμαι ἐκεῖνος πού θεληματικά σταυρώθηκε ἢ κάποιος ἄλλος. Ἰδές τά χέρια μου, πού ἄφησα νά διατηροῦν τά σύμβολα τῆς Ἑβραϊκῆς μανίας κι ὅταν μέ τήν συνηθισμένη ἀναίδειά τους μοῦ ποῦν οἱ Ἑβραῖοι κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως ὅτι ἐμεῖς Κύριε, δέν σέ σταυρώσαμε, τότε θά δείξω σ' αὐτούς πού μέ πολέμησαν, τά χέρια μου μ' αὐτήν τήν μορφή καί θά ντροπιάσω τοὺς Ἑβραῖους μόλις τ' ἀντικρύσουν. Ἰδές τά χέρια μου, καί τό ἀληθινό γεγονός τῆς ἀναστάσεώς μου μὴ νομῖσεις πὼς εἶναι μιά φαντασία. Κράτησε αὐτά τά χέρια, σάν ὀμήρους γιά τόν ξαναγεννημό σας. Κράτησε αὐτά τά χέρια, σάν ἐνέχυρα γιά τήν ἀνάστασή σας μέσα ἀπό τόν τάφο. Κράτησε αὐτά τά χέρια, σάν ἄγκυρα πού ἔπεσε στό βυθό τοῦ Ἄδη. Καμμιά χεμμωνιά τῆς ζωῆς μὴ φοβηθεῖς, καμμιά ζάλη τοῦ κόσμου ἄς μὴ σέ ζαλίσει. Μὴ φοβηθεῖς τό φύσημα τῶν ἀντιθέτων ἀνέμων, ἄς μὴ σέ

ἀνησυχήσουν οἱ καταγίδες κι οἱ σκόπελοι τῆς θάλασσας τῶν ἐχθρῶν. Πέραν μέ θάρρος τό πέλαγος τῆς ζωῆς, ταξίδευε κρατώντας τήν ἄγκυρα τοῦ Πνεύματος, ταξίδευε ἔχοντας μπροστά σου σάν λιμάνι τόν οὐρανό. Ταξίδευε καί νά φοβάσαι μόνο τῆς ἀνησείας μου τό ναύαγιο. Περιέγραφε τό θάνατο σά νεκρό, περιπαίριζε τή φθορά σάν ἀνίσχυρη. Ἀποδέχου γιά χάρι μου τό τέλος τῆς ζωῆς σάν ἀρχή μᾶς πιό ἐσωτερικῆς ζωῆς καί φέρε τό χέρι σου καί βάλο στήν πλευρά μου. Ἄντλησε μέ τό χέρι σου ἀπό τή βρύση αὐτῆς τῆς ζωῆς τό νάμα πού ποθεῖς, τή δίψα σου ἀνακούφισε. Φέρε τό χέρι σου καί βάλο στήν πλευρά μου. Βάλε τό χέρι, στό ἱατρεῖο τῆς πλάσης καί βγάλε τό φάρμακο τῆς ἐπιθυμίας σου. Δέχομαι ἄγγιγμα χεριοῦ πού μ' ἀγαπᾶ. Ἐγώ πού δέχτηκα τήν πληγή τῆς λόγχης. Φέρε τό χέρι σου καί βάλο στήν πλευρά μου, γιά νά μπορεῖς ν' ἀγωνίζεσαι γι' αὐτήν, γιά νά μπορεῖς ν' ἀποκριθεῖς σ' αὐτούς πού πολεμοῦν τήν ἀλήθεια, ὅτι μέ εἶδες μετά τήν Ἀνάσταση καί μ' ἀναγνώρισες καί μέ ψηλάφισες προσεκτικά. Φέρε τό χέρι σου καί βάλο στήν πλευρά μου. Γιά σένα τήν ἄφησα ἔτσι ἐγώ πού θεράπευσα τά σώματα καί τίς ψυχές τῶν ἄλλων. Πρόβλεψα σάν Θεός ὅτι θά θελήσεις νά τή δεῖς ἔτσι καί βλέποντας τ' ἀχνάρια τοῦ πάθους στήν σάρκα μου θέλησα νά θεραπεύσεις τό πάθος τῆς ψυχῆς σου. Φέρε τό χέρι σου, καί βάλο στήν πλευρά μου πού τή φύλαξα ἔτσι μέ κάποιο σκοπό. Ὅταν γυρίσω πάλι ἀπό τοὺς οὐρανούς καί

καθίσω σέ θρόνο κριτής ζωντανῶν καί νεκρῶν νά ἰδοῦν οἱ Ἑβραῖοι κατάματα τά ἔργα τῆς κακίας τους καί μόνοι τους ν' αὐτοδικαστοῦν -καί μή φανεῖς ἄπιστος ἀλλά πιστός. Κακό ἢ ἀπιστία, κάνει τό νοῦ νά βουλιάζει. Ἡ πίστη τόν ἀναρπάζει στόν οὐρανό. Ἡ ἀπιστία τυφλώνει τήν ψυχή. Ἡ πίστη σκορπᾶ τό φῶς τῆς στούς λογισμούς. Ἡ πίστη καί τά ἀόρατα κατακάθαρα βλέπει, ὁ ἄπιστος εἶναι σ' ἄγνοια ὀλοκληρωτική. Μή γίνεις ἄπιστος ἀλλά πιστός. Παραμέρισε τό νέφος τῆς ἀπιστίας καί κοίταξε τίς καθαρές ἀκτίνες τῆς πίστεως. Γίνου μέσα σέ ὄλους ἄξιος ἀπόστολος τῆς θεότητάς μου. Γίνου τέτοιος ὅπως πρέπει νά εἶναι αὐτός πού μέ συνάντησε καί εἶδε τέτοια ὅπως ἐσύ. Ὅμοια μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους σέ κάλεσα, ὁμοια μ' αὐτούς σέ τίμησα, ὁμοια μ' αὐτούς ὀπλίσου. Ὅμοια μ' αὐτούς εἶδες ὅ,τι κάλεσα, ὁμοια μ' αὐτούς σοῦ ἐμπιστεῖθηκα σάν φίλο, ὄλο μου τό μυστήριον, ὁμοια μ' αὐτούς κήρυξε τή δύναμή μου. Μήν πείς πάλι, ἀφοῦ μέ εἶδες μιά φορά. Ἄν δέ δῶ πάλι στά χέρια του τά σημάδια τῶν καρπιῶν δέν θά πιστέψω. Ὅσο εἶμαι μαζί σας ἄφησε ἐλεύθερη, ὅπως θέλεις, τήν περιέργειά σου. Ὅσο ἔχεις δίπλα σου τό οὐράνιον κλίμα ὄλα τά κλαδιά καί τά σταφύλια του ἐρεῖνυθη. Ἐ' ἀνεβῶ στούς οὐρανούς, ἀπ' ὅπου ἦρθα στή γῆ, Ἐ' ἀνεβῶ, ὅπου εἶμαι. Ἐ' ἀνεβῶ μέ τήν ἀνθρώπινη φύση μου ἐκεῖ ἀπ' ὅπου γιά χάρη σας κατέβηκα μέ τή θεία μου φύση. Ἐ' ἀνεβῶ μ'

αὐτό μου τό σῶμα, ἄν καί χωρίς αὐτό ἦρθα ἀπό κεῖ κι ἔμεινα ἐκεῖ πέρα. Ἐ' ἀνεβῶ στούς κόλπους τούς πατριικούς μέ τή δική σας φύση, ἄν καί εἶμαι στούς κόλπους τοῦ πατέρα. Τελείωσα τό ἔργο μου γιά χάρη του ἔκανα αὐτήν τήν πορεία.

Ἄφοῦ ἄγγιξε λοιπόν ὁ Θεῶς τά χέρια τοῦ Κυρίου καί τή θεία πλευρά γέμισε ἀπό δειλία καί ἀπό χαρά μαζί βλέποντας αὐτά πού ἐπιθύμησε καί ἀμέσως ξεσπᾶ σέ ὕμνον τοῦ Κυρίου κραυγάζοντας. Κύριέ μου καί

Θεέ μου. Σὺ εἶσαι ὁ Κύριος καί ὁ Θεός. Σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος καί ὁ φιλόανθρωπος. Σὺ εἶσαι ξενόφετος καί παράξενος γιατρός τῆς πλάσης. Δέν κόβεις μέ τό νυστέρι τ' ἄρρωστα μέλη, δέν καῖς μέ τή φωτιά τίς πληγές, δέν μαζεύεις ἀπ' τά βότανα τήν δύναμη τῶν φαρμάκων σου, δέν δένεις μέ ὄρατούς ἐπιδέσμοις τίς πληγές πού μᾶς ἀφανίζουν. Διαθέτεις ἀόρατους ἐπιδέσμοις ἀγάπης, πού ἀόρατα τονώνουν τά καταπονημένα μέλη. Ἐ'χεις λόγο πού εἶναι πιό κοφτερός ἀπὸ τό

μαχαίρι. Ἐ'χεις λόγο πιό δυνατό ἀπ' τή φωτιά. Ἐ'χεις βλέμμα ἀπ' τό φάρμακο πιό ἀπαλό. Σάν δημιουργός ἀγάξεις χωρίς κόπο τό δημιούργημά σου, τούς λεπρούς καθάρισες, τούς κουτσούς τούς ἔκανες νά τρέχουν, τούς παράλυτους νά σηκώνουν τά κρεβάτια τους, τούς γεννημένους τυφλούς τούς προστάξεις νά πετάξουν μέ νίψιμο τό σκοτάδι. Ἐξώρισες τούς δαίμονες ἀπ' τά δημιουργήματά σου, μέ θέλημά σου πιάστηκες ἀπ' τούς ἐχθρούς καί ἀπ' τούς Ἑβραῖους, τά πάντα δέχτηκες γιά μένα στό σῶμα σου. Ὡ Κύριε καί Θεέ μου. Ἀναγνώρισα τόν Κύριό μου, ἀναγνώρισα τόν ἀλιέα καί φύλακά μου, ἀναγνώρισα τό βασιλιά καί Κύριό μου. Ὡ Κύριέ μου καί Θεέ μου. Πιστεύω Κύριε στήν οἰκονομία σου, πιστεύω στήν συγκατάβασή σου, πιστεύω στήν ἀνάληψη ἀπό μέρους σου τῆς φροντίδας μου, πιστεύω στόν προσκυνητό σου σταυρό, πιστεύω στά παθήματα τῆς σάρκας σου, πιστεύω στόν τριήμερο θάνατό σου, πιστεύω στήν ἀνάστασή σου. Λοιπόν δέν ἔχω πιά περιέργεια. Πιστεύω, δέν κάνω πιά ἔλεγχο. Πιστεύω, δέν στήνω πιά τή ζυγαριά τοῦ νοῦ. Πιστεύω, δέν ἔχω πιά περιέργεια. Πιστεύω στά μάτια μου καί στά χέρια μου. Μέ δίδαξαν αὐτά πού εἶδα νά μὴν κάνω ἔλεγχο. Ψηλάφισα κι ἔμαθα νά προσκυνῶ ὄχι νά φιλονικῶ. Ἐ'να Κύριο καί Θεό γνωρίζω, τόν Κύριό μου Χριστό. Ἄς εἶναι δεδοξασμένος καί δυνατός εἰς τούς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἀπαντήσεις σέ ζητήματα γιά τήν

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

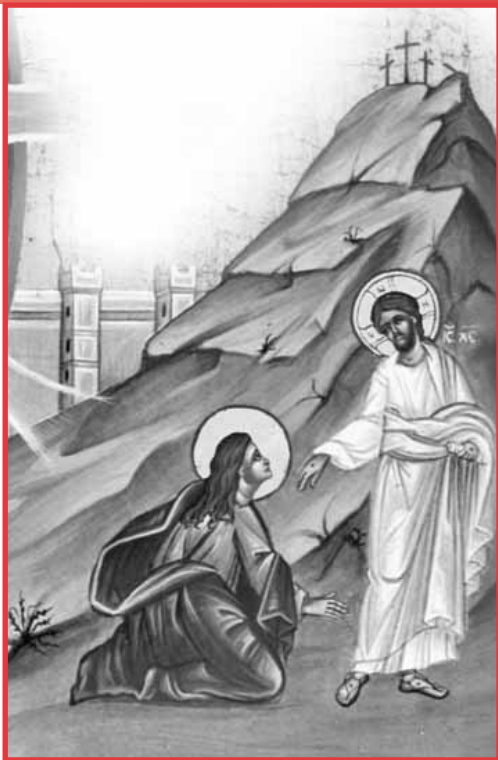
Ἐορτάσαμε καί φέτος τήν λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τήν τυραννία τοῦ διαβόλου καί ἄνοιξε καί πάλι τίς πύλες τοῦ Παραδείσου. Ὅπως περιγράφουν οἱ Εὐαγγελιστές στό μέσον τῆς νυκτός τοῦ Σαββάτου πρὸς τήν Κυριακή, καί ἡμέρα τότε 25 Μαρτίου καί ἐνῶ ὁ Χριστός βρισκόταν στὸν τάφο, ἐγίνε μέγας σεισμός καί ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε καί ἀπεκύλισε τὸν λίθο ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ μνημείου ὅπου εἶχαν θάψει τὸν Ἰησοῦ. Οἱ μυροφόρες γυναῖκες πού ἐφθάναν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸν τάφο γιά ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, βρῆκαν ἀποκυλισμένο τὸν λίθο καί τρομαγμένες μπαίνουν στό μνημεῖο καί βλέπουν δύο ἀγγέλους πού τούς ἀνήγγειλαν τὴν ἔγερση τοῦ Σωτῆρος καί τίς ἀπέστειλαν νά ἀναγγεῖλουν τὸ γεγονός στοὺς μαθητές. Ἀκούγοντας τὴν εἶδηση ἡ Ἁγία Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ ἔτρεξε πρὸς τὸν Πέτρο καί τὸν Ἰωάννη, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν πρὸς τὸ μνημεῖο καί βρῆκαν μέσα μόνο τὰ ὀθόνια μέ τὰ ὁποῖα εἶχαν σαββανῶσει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καθὼς οἱ μυροφόρες ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο, τίς συνάντησε ὁ Χριστός λέγοντάς τους "Χαίρετε" κι ἐκεῖνες γονάτισαν, τὸν προσκύνησαν καί κράτησαν τὰ ἄχραντα πόδια Του. Καί ἡ μὲν Θεοτόκος δὲν ἀναφέρεται ὡς μάρτυρας ἀπὸ τούς Εὐαγγελιστές καθαρά, γιὰ τὴν μαρτυρία της, ὡς μητέρας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐκλαμβάνεται, γι' αὐτὸ καί οἱ Εὐαγγελιστές ἀναφέρουν τὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ ἢ ὁποῖα ξαναπήγε στό μνημεῖο κι ἐκεῖ συνάντησε τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ὁμως τὴν ἐμπόδισε νά τὸν ἀγγίξει λέγοντάς της "μὴ μου ἅπτου" καί κατόπιν τὴν ἀπέστειλε πρὸς τούς Ἀποστόλους γιά νά τούς μεταβιβάσει τὰ ὅσα εἶδε καί ἄκουσε. Ποιά ὥρα ἀκριβῶς ἀνέστη ὁ Χριστός μας κανένας δὲν γνωρίζει, ἄλλοι εἶπαν στό πρῶτο λάλημα τῶν πετεινῶν, ἄλλοι ὅταν ἐγίνε ὁ σεισμός καί ἄλλοι λίγο ἄργότερα. Ἀνέστη πάντως χωρὶς νά χαλάσουν οἱ σφραγίδες τοῦ τάφου ὅπως καί λίγο μετὰ, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές, μῆκε στό ὑπερῶο πού κρύβονταν οἱ μαθητές. Οἱ φρουροὶ πού φύλαγαν τὸν τάφο ἔτρεξαν στοὺς Ἀρχιερεῖς ἀναγγεῖλοντάς τους τὸ φοβερὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνοι τούς ἐπέισαν, δωροδοκώντας τους μέ πολλὰ ἀργύρια, νά ποῦν ψέμματα ὅτι ἀποκοιμήθηκαν κι ἔτσι οἱ μαθητές ἔκλεψαν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτὸ συνεχίζουν νά λένε οἱ Ἑβραῖοι μέχρι καί σήμερα. Ὅμως, σχετικὰ μέ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ προκύπτουν πέντε ζητήματα στά ὁποῖα θά προσπαθήσουμε νά δώσουμε ἀπάντηση σύμφωνα μέ τὸ Συναξαριστὴ τοῦ Πεντηκοσταρίου.

1ον

**Πόσες μυροφόρες γυναίκες είναι,
οι οποίες πήγαν στον τάφο του Χριστού
μέ τα μύρα;**

Πολλές και διάφορες είναι οι μυροφόρες, αλλά επτά οι κυριώτερες.

ΠΡΩΤΗ μυροφόρος είναι η Μαρία ή Μαγδαληνή από την οποία ο Χριστός έβγαλε επτά δαιμόνια και από τότε ακολουθούσε τον Χριστό. Μετά δέ την Ανάληψη του Χριστού πήγε στη Ρώμη στον Βασιλέα Τιβέριο ο οποίος έπασχε από τό ένα του μάτι και τόν θεράπευσε. Γιά τήν ευεργεσία αυτή τής Μαρίας τής Μαγδαληνής σκότωσε ο Τιβέριος τούς Άρχιερείς τών Ίουδαίων και τόν Πιλάτο. Η Άγια Μαρία ή Μαγδαληνή κοιμήθηκε στην Έφεσο και τήν έθαψε ο Άγιος Ίωάννης ο Θεολόγος και Εύαγγελιστής και αργότερα ο Αυτοκράτωρ Λέων ο

σοφός έφερε τό λείψανό της στην Κωνσταντινούπολη. Μαγδαληνή ονομάζεται γιατί καταγόταν από τά Μάγδαλα.

ΔΕΥΤΕΡΗ μυροφόρος είναι η Σαλώμη, ή όποία κατά πάσα πιθανότητα ήταν κόρη του Άγιου Ίωσήφ του μνήστορος, ο όποίος είχε τέσσερα αγόρια, τόν Ίάκωβο πού ονομαζόταν μικρός, τόν Ίωσή, τόν Σίμωνα και τόν Ίούδα τόν Άδελφόθεο. Είχε και τρεις κόρες τήν Έσθήρ, τήν Θάμαρ και τήν Σαλώμη, τήν γυναίκα του μικρού Ζεββεδαίου. Λέει στό κατά Μάρκον Εύαγγέλιο (ιε΄ 40) “Μαρία ή του Ίακώβου του μικρού και Ίωσή Μήτηρ” και έννοει ο Εύαγγελιστής τήν Θεοτόκο, γιατί ή Παναγία φαινόταν σάν μητέρα τών τέκνων του Ίωσήφ. Άρα ο Άγιος Ίωάννης ο Θεολόγος και ο Χριστός ήταν άνεπιμός και θείος, ο μέν Χριστός θείος, ο δέ Ίωάννης άνεπιμός.

ΤΡΙΤΗ μυροφόρος είναι ή Ίωάννα, σύζυγος του Χουζά, ο όποίος ήταν επίτροπος και οίκονομος του βασιλιά Ηρώδη.

ΤΕΤΑΡΤΗ μυροφόρος είναι ή Μαρία, ή αδελφή του Λαζάρου ή όποία στό σπίτι της λίγες

ήμερες πριν ἄλειψε τόν Χριστό μέ μύρο ὅταν ἀνέστησε τόν ἀδελφό της Λάζαρο, ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

ΠΕΜΠΤΗ μυροφόρος εἶναι ἡ ἀδελφή της Μάρθα, ἡ ὁποία μέ πολύ προθυμία διακονοῦσε καί ὑπηρετοῦσε τόν Χριστό.

ΕΚΤΗ μυροφόρος εἶναι ἡ Μαρία ἡ γυναίκα τοῦ Κλωπᾶ ἢ Κλεόπα. Αὐτή τή Μαρία ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης τήν ὀνομάζει ἀδελφή τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ἰωακείμ, ὁ πατέρας τῆς Παναγίας, εἶχε ἀδελφό ὁ ὁποῖος πέθανε χωρίς ν' ἀποκτήσει παιδί κι ἔτσι σύμφωνα μέ τό Νόμο τοῦ Μωϋσῆ πήρε τή νύφη του γιά γυναίκα καί ἀπέκτησε αὐτήν τήν Μαρία τήν Μυροφόρο. Μέ τήν Ἄννα ἔκανε τήν Παναγία. Ὡστε λοιπόν ἡ Μαρία ἡ Μυροφόρος καί ἡ Θεοτόκος ἦταν ἀδελφές ἀπό τόν πατέρα τους Ἰωακείμ.

ΕΒΔΟΜΗ μυροφόρος εἶναι ἡ Σωσάνα, ἀλλά ὑπῆρχαν καί πολλές ἄλλες ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς "αἵτινες ἦσαν διακονοῦσαι αὐτῶ" (Λουκᾶ ἡ' 3, Ματθ. κς' 55) τῶν ὁποίων οἱ Εὐαγγελιστές δέν ἔγραψαν τά ὀνόματά τους.

2ον

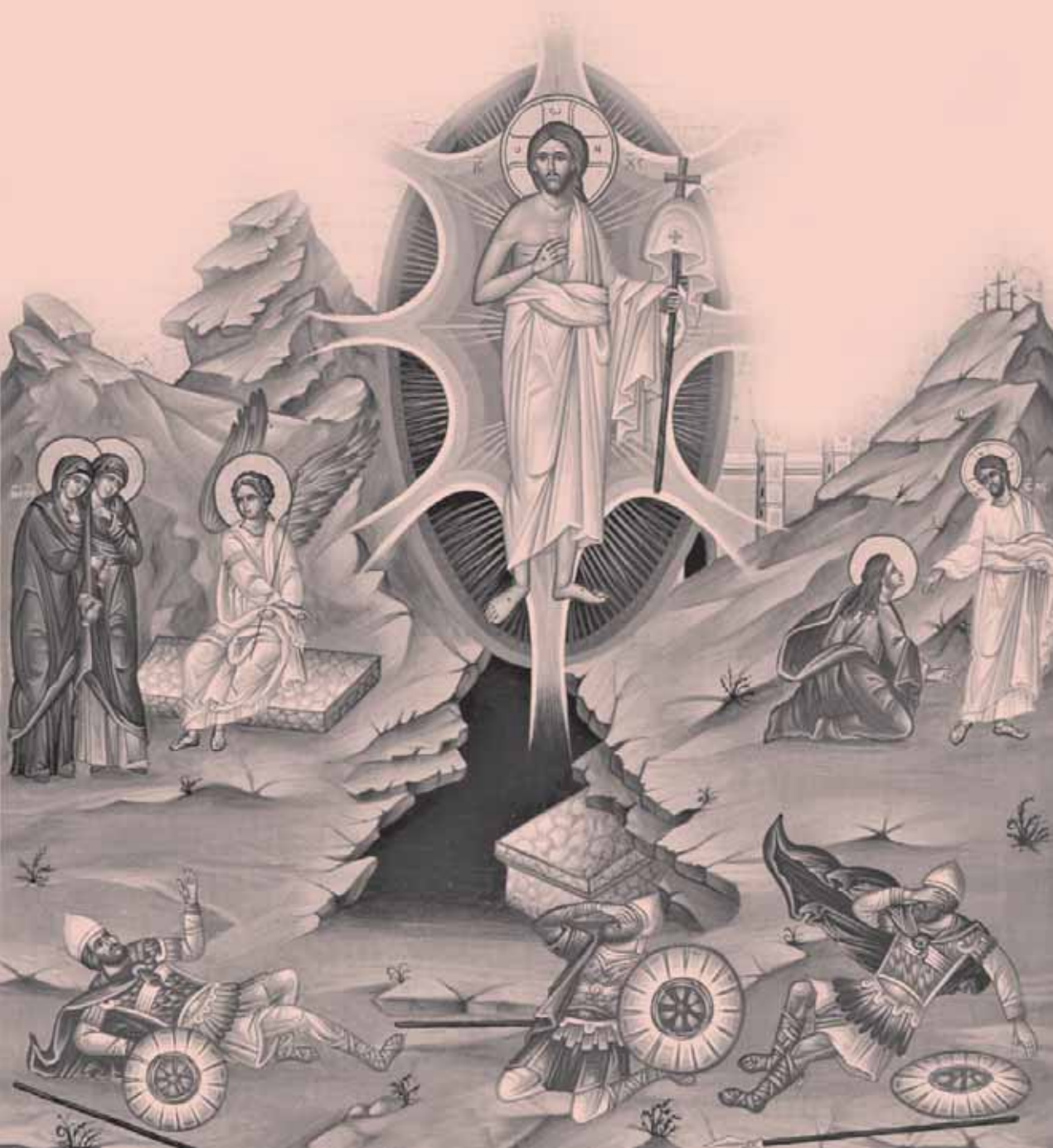
Γιατί ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τό μήνα Μάρτιο;

Ὁ Μάρτιος μήνας ὀνομάζεται ἄρτιος, δηλαδή πλήρης. Διότι ὁ προηγούμενος μήνας Φεβρουάριος εἶναι ἐλλειπτής καί συμβολίζει τόν καιρό κατά τόν ὁποῖο ὀρίζει ὁ Κύριος στό Ἅγιο Εὐαγγέλιο ὡς ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου: "εἰ μή ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέρες ἐκεῖνα οὐκ ἄν ἐσώθη πᾶσα σάρξ" (Ματθ. κδ' 22, Μάρκ. ιγ' 20). Ὁ δέ Μάρτιος μήνας μοιάζει μέ τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀποκατάσταση τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι θά κληρονομήσουν αἰωνίως τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐπειδή λοιπόν ὁ Μάρτιος ἐκεῖνα τά χρόνια προεικονίζει, γι' αὐτό καί ἡ Ἀνάσταση ἔγινε αὐτόν τόν μήνα, διότι καί ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως προεικονίζει τή μέλλου-

σα Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Ὅσα μυστήρια πάλι ἀναφέρονται στήν Παλαιά Διαθήκη, ὅλα ἔγιναν τό μήνα Μάρτιο. Τόν Μάρτιο ἐποίησε ὁ Θεός τόν κόσμο καί τόν ἔκτισε. Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τά ἄστρα, ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ἀκόμα καί ὁ Ἀδάμ τότε πλάστηκε, τότε ξέπεσε, τότε διώχθηκε ἀπό τόν Παράδεισο, καί τήν 25η αὐτοῦ τοῦ μηνός παρέβηκε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Πῶς ἔγινε αὐτό, θά σᾶς ἐξηγήσω εὐθύς ἀμέσως:

Ἡ σελήνη ὅταν εἶναι σωστή καί ὀλόκληρη εἶναι 14 ἡμερῶν. Ὁ Θεός τήν τέταρτη ἡμέρα εἶπε καί ἔγινε αὐτή σωστή καί ἀκέραιη, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι κατά τήν δέκατη τέταρτη ἡμέρα. Ἄρα ὁ Θεός τήν 12η μέρα τοῦ Μαρτίου ἄρχισε νά δημιουργεῖ τά ποιήματά του. Ἡ 12 λοιπόν τοῦ μηνός Μαρτίου εἶναι ἡ πρώτη μέρα γιά τά κτίσματα τοῦ Θεοῦ καί ἡ 18 εἶναι ἑβδόμη γιά τά κτίσματα τοῦ Θεοῦ. Μέχρι τίς 25 τοῦ μηνός λείπουν ἐπτά μέρες. Ἀλλά ἐπτά ἡμέρες ἔζησε ὁ Ἀδάμ στόν Παράδεισο, ἴσες μέ τίς ἡμέρες τῆς εβδομάδος, ἴσες μέ τά ἐπτά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἴσες μέ τά ἐπτά χαρίσματα πού χάρισε ὁ Θεός στόν Ἀδάμ. Τοῦ χάρισε πρῶτα τήν σοφία, δεύτερον τήν πραότητα, τρίτον τήν σωφροσύνη καί τό κάλλος, τέταρτον τήν κόμη τῆς κεφαλῆς, πέμπτον τήν φιλοξενία, ἕκτον τήν ἀνδρεία, καί ἑβδομον τήν ὑπομονή στους πειρασμούς. Καί τό μέν πρῶτο χάρισμα τό εἶχε ὁ Σολομών, τό δεύτερο ὁ Δαβίδ, τό τρίτο ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος, τό τέταρτο ὁ Ἀβεσσαλώμ, ὁ γιός τοῦ Δαβίδ, τό πέμπτο ὁ Ἀβραάμ, τό ἕκτο ὁ Σαμψών καί τό ἑβδομο ὁ Ἰώβ. Ἐπτά λοιπόν ἦταν τά χαρίσματα τοῦ Ἀδάμ, ἐπτά ἦταν καί οἱ ἡμέρες πού ἔμεινε στόν Παράδεισο. Ἐπρεπε λοιπόν τήν ἴδια ἡμέρα κατά τήν ὁποία διώχθηκε ἀπό τόν Παράδεισο, τήν ἴδια ἡμέρα νά ἐπιστρέψει πάλι σ' αὐτόν.

Οἱ Ἑβραῖοι τό Πάσχα τους τό ἔκαναν ἐπίσης τόν Μάρτιο μήνα. Διότι Μάρτιο βγήκαν ἀπό τήν Αἴγυπτο καί διάβηκαν τήν Ἐρυθρά Θάλασσα. Καί ἡ διάβαση αὐτή προεικονίζει τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅπως λοιπόν οἱ Ἑβραῖοι τόν Μάρτιο ἐλευθερώθηκαν ἀπό τήν κακοπάθεια τῆς Αἰγύπτου, ἔτσι καί ἡμεῖς τόν Μάρτιο ἐλευθερωνόμαστε ἀπό τήν

Τόν πρό ἡλίον Ἦλιον, δύναντά ποτε ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστῶσαν τόν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι ἄγωμεν, σπύσσωμεν, ὡσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Οἶκος Κυριακῆς τοῦ Πάσχα

αιώνια κόλαση. Ἐκείνοι, ἐλευθερώθηκαν ἀπό τὰ χέρια τοῦ Φαραῳ καί ἐμεῖς ἀπό τὰ χέρια τοῦ διαβόλου. Ἐκείνοι ἀπό τοὺς διώκτες τους καί ἐμεῖς ἀπό τοὺς φοβεροὺς τυράννους. Ἐκείνοι πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καί ἐμεῖς τίς ἁμαρτίες μας. Ἐκείνοι ἔφαγαν τὸ Πάσχα καί ἐμεῖς στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀπολαμβάνουμε τὸν Χριστό. Ὁ Παῦλος ὀρίζει “Τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἐτύθη Χριστός” (Α΄ Κορινθ. ε΄7).

Ἀλλὰ καί ὁ κατακλυσμός τοῦ Νῶε, τὸν Μάρτιο μῆνα ἔγινε καί προεικονίζει τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, τότε ἔγινε ἡ φθορὰ τῶν ἁμαρτωλῶν καί τώρα ἡ φθορὰ τῶν ἁμαρτιῶν μας. Τότε, διαφυλάχθηκε ὁ δίκαιος Νῶε μετὰ τὴν οἰκογένειά του καί τώρα διαφυλάσσονται ὅσοι λατρεύουν καί ὑπηρετοῦν τὸ μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως. Τότε ἦταν ἡ κιβωτός, τώρα εἶναι ὁ Χριστός. Γι’ αὐτὸ, ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τὸν Μάρτιο μῆνα.

3ον

Πῶς μετροῦται ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τριήμερος;

Ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆ δύση τοῦ ἡλίου μία ἡμέρα. Διότι οἱ Ἑβραῖοι ἔτσι μετροῦν τὰ ἡμερονύκτια μέχρι καί σήμερον, ἀπὸ τὴν δύση τοῦ ἡλίου τῆς μιᾶς μέρας μέχρι τῆ δύση τοῦ ἡλίου τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ἀπὸ τὴν δύση τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς, μέχρι τῆ δύση τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου, δευτέρα μέρα καί ἀπὸ τῆ δύση τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου, ὅποτε ἀρχίζει τὸ ἡμερονύκτιο τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τρίτη ἡμέρα. Ἀλλὰ καί γιὰ ἐκείνους πού μετροῦν τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ μεσονύκτιο, μετροῦν τρεῖς ἡμέρες, διότι ἐάν πεθάνει κάποιος τίς

πρῶτες ὥρες τῆς ἡμέρας καί κάποιος ἄλλος πεθάνει τίς τελευταῖες ὥρες τοῦ εικοσιτετραώρου, καί τοὺς δύο τὴν ἴδια ἡμέρα λέμε ὅτι πέθαναν. Ἀλλὰ μποροῦμε καί με ἄλλο τρόπο νὰ ἀριθμήσουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας: Ὅπως

λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος τὴν τρίτη ὥρα σταυρώθηκε ὁ Χριστός καί ἀπὸ τὴν ἕκτη ὥρα τῆς Παρασκευῆς ἔγινε σκότος μέχρι τὴν ἑνάτη.

Αὐτὸ εἶναι μία νύκτα καί μία μέρα. Ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἑνάτη ὥρα μέχρι τὸ βράδυ καί ἡ νύκτα τῆς Παρασκευῆς εἶναι δευτέρα μέρα. Καί ἡ μέρα τοῦ Σαββάτου καί ἡ νύκτα τῆς Κυριακῆς τρίτη μέρα. Ἔτσι λοιπὸν ἐξετάσαμε καί τὸ τρίτο ζήτημα γιὰ τὴν τριήμερη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας.

4ον

Πόσες φορές ἐφανίστηκε ὁ Χριστός στοὺς μαθητὲς μετὰ τὴν Ἀνάσταση;

Καί ἐπικαλούμαστε τίς μαρτυρίες τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν. Ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος **πρῶτη φορά** ἐφανίστηκε ὁ Κύριός μας στὴν Ἁγία Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ καί στὴν ἄλλη Μαρία δηλαδὴ τὴν Θεοτόκο καί τοὺς εἶπε “Χαίρετε!” (Ματθ. κη΄ 9). **Δεύτερη φορά** φάνηκε πάλι στὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ καί ὅταν ἐκεῖνη θέλησε νὰ Τὸν ἀγγίξει ὁ Κύριος τῆς εἶπε: “Μαρία, μὴ με ἀγγίζεις, ἀκόμα δὲν ἀνέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου καί Πατέρα σας καί Θεό μου καί Θεό σας. Μόνο πῆγαινε νὰ πεῖς στοὺς μαθητὲς μου νὰ μὴν κλαῖνε γιὰ τὸ χωρισμό μου (Ἰωάννη κ΄ 17). **Τρίτη φορά** ἐφανίστηκε

κε στό Ὄρος τῆς Γαλιλαίας ὅπου οἱ Ἀπόστολοι Τόν προσκύνησαν κι Αὐτός τούς εἶπε: “Μοῦ ἐδόθηρε πᾶσα ἐξουσία στόν Οὐρανό καί στήν γῆ. Πηγαίνετε σέ ὅλον τόν κόσμο, κηρῦξάτε τό Εὐαγγέλιό μου καί βαπτίσατε τά ἔθνη στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Ματθ. κη΄ 18-19). **Τέταρτη φορά** φάνηκε σέ δύο ἄνδρες οἱ ὅποιοι πῆγαιναν στούς ἀγρούς τους ὅπως γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος (Μαρκ. ιστ΄ 12). **Πέμπτη φορά** φάνηκε στούς Ἀποστόλους καί τούς ὄνειδισε γιατί δέν πίστευαν ὅτι ἀναστήθηκε, ὅπως περιγράφει καί πάλι ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος (κεφ. ιστ΄ 14). Καί τότε τούς εἶπε: “Πηγαίνετε νά κηρῦξετε σέ ὅλον τόν κόσμο ὅσα ἀκούσατε. Καί ὅποιος πιστέψει θά σωθεῖ, ὅποιος δέν πιστέψει θά κατακριθεῖ, καί ἐκεῖνοι πού θά πιστεῦσουν θά τελοῦν σημεῖα πολλά, θά πιάνουν τά φίδια καί ἀκόμα κι ἄν πιοῦν δηλητήριο καί ἀκόμα κι ἄν πατήσουν τήν κεφαλή τοῦ σκορπιοῦ, κανένα κακό δέν θά πάθουν (κεφ. ιστ΄ 15-18).

Ἐκτη φορά φάνηκε ὁ Κύριος μετά τήν Ἀνάστασή Του στόν Λουκά καί στόν Κλεόπα, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς (κδ΄ 13-31), ὅταν πῆγαιναν στούς Ἐμμαούς, πόλη ἡ ὁποία ἀπέχει ἀπό τά Ἱεροσόλυμα 60 στάδια. Περπατοῦσε μαζί τους σέ ὅλη αὐτήν τήν ἀπόσταση, καί ὅταν νύχτωσε, προσποιήθηκε ὅτι θά συνέχιζε τήν πορεία Του, ἐκεῖνοι ὁμως Τόν κράτησαν μαζί τους. Καί ὅταν ἀργότερα κάθισαν ὅλοι μαζί στό τραπέζι κι Ἐκεῖνος ἔκοψε τόν ἄρτο, τότε Τόν ἀναγνώρισαν.

Ἐβδομη φορά φάνηκε σέ ὅλους τούς μαθητές, ἐκτός ἀπό τόν Θωμᾶ, ὅταν παρέμεναν κρυμμένοι γιά τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων, καί τούς εἶπε: “Σᾶς δίδω τήν ἐξουσία, ὅσα λύσετε στή γῆ νά

εἶναι λυμένα στόν οὐρανό καί ὅσα δέσετε στή γῆ νά εἶναι καί στόν οὐρανό δεμένα” (Ἰωάννου κ΄ 19-24).

Ὀγδοη φορά φάνηκε ὀχτώ ἡμέρες μετά τήν Ἀνάστασή Του, ὅταν ἔδειξε στό Θωμᾶ τά χέρια, τά πόδια καί τήν Ἁγία Του πλευρά καί ὁ Θωμᾶς ἀναφώνησε “ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου” (Ἰωάννου κ΄ 24-28).

Ἐνάτη φορά φάνηκε στή θάλασσα τῆς Τιβεριάδος ὅταν ὁ Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰακώβος καί ἄλλοι δύο Ἀπόστολοι πῆγαν νά ψαρέψουν κι ἐκεῖνη τή νύχτα δέν ἔπιασαν τίποτα. Τό πρωῒ φάνηκε ὁ Χριστός στήν ἀκροθαλασσιά καί τούς ρώτησε ἄν ἔχουν κάποιο προσφάι κι ἐκεῖνοι Τοῦ εἶπαν “Ὀχι”. Τούς πρόσταξε τότε κι ἔριξαν τά δίχτυα στό δεξιό μέρος τοῦ πλοίου κι ἔπιασαν τόσα ψάρια πού δέν μπορούσαν νά σύρουν τά δίχτυα. Κι ὅταν βγῆκαν στήν ξηρά ὁ Χριστός εἶχε ετοιμάσει κάρβουνα ἀναμμένα κι ἔψησαν ἀπό τά ψάρια πού ψάρεψαν (Ἰωάννου κα΄ 1-13).

Δεκάτη φορά φάνηκε ὁ Κύριος στόν Πέτρο ὅταν τοῦ εἶπε “Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με;” καί αὐτός ἀπάντησε “Ναί Κύριε Σὺ οἶδας ὅτι φιλω σε” καί τόν ρωτᾶ ὁ Κύριος δεύτερη φορά “Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με;” Καί ὁ Πέτρος ἀπαντᾶ: “Ναί Κύριε Σὺ οἶδας ὅτι φιλω σε” καί τόν ρωτᾶ τρίτη φορά “Σίμων Ἰωνᾶ φιλεῖς με;” καί ὁ Πέτρος λυπημένος Τοῦ ἀπάντησε “Κύριε, Σὺ πάντα οἶδας Σὺ γινώσκεις ὅτι φιλω σε”. Καί τόν ρώτησε τρεῖς φορές γιά ν’ ἀποκαταστήσει τήν τριπλή του ἄρνηση.

Ἐνδέκατη φορά φάνηκε στούς μαθητές Του ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς καί τούς βεβαιώνει ὅτι δέν εἶναι φάντασμα καί νά μὴν ἔχουν λογισμούς ἀμφιβολίας κι ἐπειδὴ ἐκεῖνοι

δέν πίστευαν, ὁ Χριστός ἔφαγε μπροστά τους ψημμένο ψάρι καί κερήθρα μέ μέλι γιά νά τοὺς ἀποδείξει ὅτι δέν βλέπουν κάποιο φάντασμα.

Καί ἀφοῦ τοὺς δίδαξε καί τοὺς νουθέτησε, τοὺς ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὴ Βηθανία καί ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε ἀνελήφθη ἐν δόξῃ πρὸς τοὺς Οὐρανούς (Λουκᾶ κδ' 36-51).

Ἄλλὰ γιά ποιό λόγο ἀναλύσαμε ὅλες αὐτές τίς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ; Γιά νά βεβαιώσουμε καί νά ἀποδείξουμε ὅτι ὑπάρχουν μάρτυρες γιά τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ πού εἶδαν καί ἔγραψαν γιά τίς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του καί μέχρι τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή Του.

5ον

Τί σημαίνει Πάσχα, πῶς τό γιόρταζαν οἱ Ἑβραῖοι καί πῶς τό Ἑβραϊκό προεικονίζει τό δικό μας Πάσχα;

Πάσχα εἶναι λέξη ἐβραϊκή καί σημαίνει διάβαση. Ἑορταζόταν τό Πάσχα ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους γιά τὴ διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Ἔτσι κι ἐμεῖς τό ὀνομάζουμε Πάσχα γιατί περνᾶμε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν Κόλαση στὸν Παράδεισο. Πῶς γιόρταζαν ὁμως οἱ Ἑβραῖοι τό Πάσχα, ὅπως ὁ Θεός ὄρισε στό Μωϋσῆ; Ὅπως περιγράφεται στὴν Ἑξοδό (β' 1-11), ὁ Θεός πρόσταξε τό Μωϋσῆ νά πει στοὺς Ἑβραῖους ὅτι τὴν 10ῃ μέρα τοῦ Μαρτίου κάθε οἰκογένεια νά ἀγοράζει ἀπὸ ἕνα χρονιάριο πρόβατο ἄρσενικό πού νά μὴν ἔχει κανένα ἐλάττωμα. Κι ἂν δέν βροῖσκει πρόβατο ἕνα κασίκι. Νά τό φυλάνε ἔως τίς 14 τοῦ μηνός καί ἀργά τὴ νύχτα νά τό σφάζουν καί μέ τό αἷμα Του νά ἀλείφουν τίς πόρτες τους καί τό κρέας του νά τό ψήνουν καί νά τό τρώγουν μέ ἄζιμο ψωμί. Τά δέ κόκκαλά του νά μὴ τὰ σπᾶνε καί μέχρι τό πρωῒ νά τό ἔχουν φάει ὅλο καί ὅ,τι ἀπομένει νά τό καίνε. Τὴν ὥρα δέ πού τρῶνε νά εἶναι ζωσμένοι στὴ μέση τους, νά φοροῦν παπούτσια στά πόδια τους, νά κρατοῦν ράβδο στά χέρια τους καί νά τό

τρῶνε βιαστικά. Αὐτό εἶναι τό Πάσχα τῶν Ἑβραίων καί ἄς ἐξηγήσουμε τώρα πῶς προεικονίζει τό δικό μας Πάσχα.

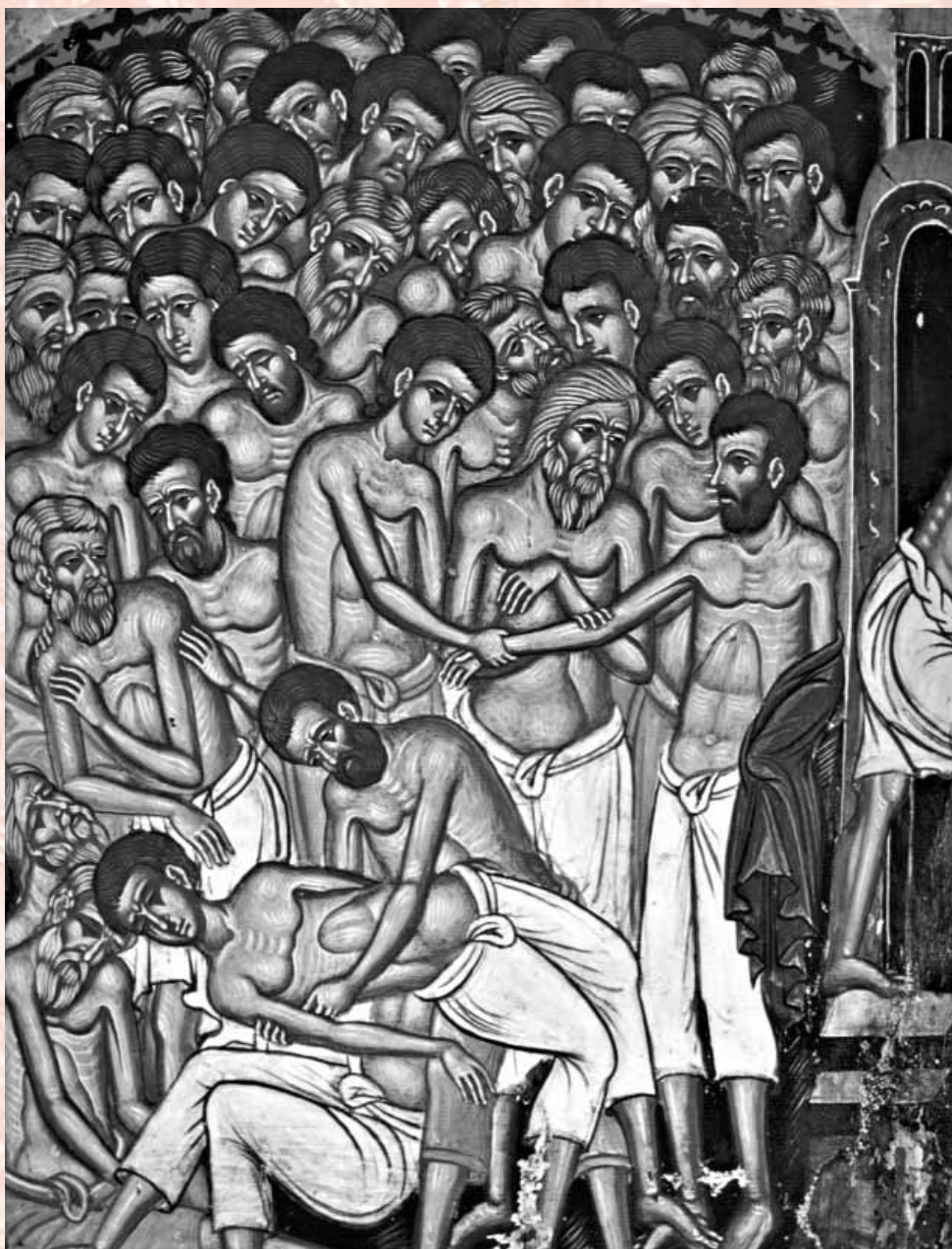
Ὁ Θεός ὄρισε νά τρῶνε πρόβατο, διότι ὁ Χριστός εἶναι ἄκακος ὅπως τό πρόβατο, ἤρεμος καί ταπεινός. Ἀρσενικό πρόσταξε νά εἶναι γιατί γιά τὸν Ἀδάμ ἔπαθε καί θανατώθηκε ὁ Χριστός. Νά μὴν ἔχει κανένα ἐλάττωμα γιατί οὔτε ὁ Χριστός εἶχε καμία ἁμαρτία, οὔτε βρέθηκε δόλος στό στόμα Του ὅπως λέει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας (νγ' 9). Στίς 10 τοῦ Μαρτίου νά τό ἀγοράσουν γιατί ὁ δέκατος ἀριθμός εἶναι τέλειος ἀπὸ μονάδες καί νά τό φυλάνε 5 ἡμέρες κι ἔπειτα νά τό σφάζουν γιατί ὁ Χριστός μας καθαρίζει τίς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Καί ἂν δέν βρεθεῖ ἀρνί νά φᾶνε κασίκι διότι ὁ Χριστός δέν ἦρθε μόνον γιά τοὺς δικαίους, ἀλλά καί γιά τοὺς ἁμαρτωλούς οἱ ὅποιοι εἰκονίζονται μέ τό κασίκι. Νά ἀλείφουν τίς θύρες τῶν σπιτιῶν τους μέ τό αἷμα τοῦ ἀρνίου γιατί κι ἐμεῖς ἀλείψαμε τίς θύρες τῆς ψυχῆς μας μέ τό τίμο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τό νά μὴ συντριβοῦν δέ τά κόκκαλα τοῦ ἀρνίου ἔχει δύο νοήματα: Διότι τά ὀστᾶ τοῦ Χριστοῦ δέν συντριβήσαν στὸν Σταυρὸ ὅπως τῶν ληστών, ἀλλά καί γιά νά μὴ συντριβούμε ἐμεῖς μέ κακόδοξα φρονήματα τό μυστήριο τῆς ἐνσάρκου οικονομίας τοῦ Χριστοῦ μας. Νά τό τρώγουν δέ τό ἀρνίο ζωσμένοι, γιατί κι ἐμεῖς πρέπει νά ἐκκρατευόμεθα ἀπὸ τὰ πάθη, διότι ἡ ζῶνη σημαίνει τὴν κράτηση τῶν παθῶν. Νά φοροῦμε ὑποδήματα γιά νά συντριβούμε τίς κεφαλές τῶν πονηρῶν φιδιῶν καί τῶν σκορπιῶν πού εἶναι οἱ δαίμονες. Ἄλλὰ καί γιατί πρέπει νά φυλάττουμε τά πόδια μας καί νά μὴν περπατοῦμε στὴν ὁδὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ράβδος πού κρατοῦσαν συμβολίζει ὅτι πρέπει νά εἴμαστε στηριγμένοι στὴν πίστη μας, βέβαιοι στὴν εὐσέβεια τῆς ἀγιοπάτης μας Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὸ ὅταν ἦρθε ὁ Χριστός μας ἔπαυσε τό ἐβραϊκό Πάσχα πού προεικόνιζε τό δικό μας καί πλέον ἐορτάζουμε τό νέο Πάσχα τό ὁποῖο "ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός" (Α' Κορ. ε' 7).

(Συναξαριστὴς Πεντηκοσταρίου ἀπὸ τὸν "Θησαυρὸ τοῦ Δαμασκηνοῦ" Ὑποδιακόνου καί Στουδίτου, μετέπειτα Ἐπισκόπου Λιτῆς καί Ρενδίνης καί κατόπιν Μητροπολίτου Ἄρτης)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

“Νῦν πᾶντα πεπλήρωται φωτός!”

Στὴν ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ σπὶ λαμπρὴ Πανήγυρι
τῶν πανηγύρων, μέ τέχνη μέτριου μελουργοῦ, ὁ ἀνάξιος,
μαζὶ μέ τόν οὐράνιο τέττιγα προσέρχομαι, τόν Ἰωάννη
τῆς Δαμασκοῦ, πρόθυμος ὑποτακτικός καὶ κανονάρχης του,
τροπάρια στὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦ νά ψάλω ἀναστάσιμα.
Ὅμως, στὰ πρῶτα μου κιόλας ψελλίσματα μέ πιάνει ἀφωνία
ἐμπρός στοῦ ἕξαστραπτον ἀπό θεῖο φῶς ἱμάτιον τοῦ Κυρίου!
Μέ οἶνον κατανύξεως εἶχα πλύνει τίς πλιγές τοῦ ἔσταυρωμένου
καὶ μέ τό αἷμα Του ἐπορφύρωσα τὴν ἄβολη ψυχὴ μου
στό ζωοδόχο τάφο Του δέν μέ περιέμενε παρὰ ἡ ἀπουσία Του,
καὶ γύρω Μυροφόρες, ἄρρητι εὐφροσύνη κι ἀγαλλίαση
φορώντας -ἔνδοθεν- στὰ φοβισμένα μάτια τους.
Κατέβηκα μέ προσθυμία, μετά στοῦ Ἄδρι τ' ἄραχλο βασιλεῖο,
γεμάτο φῶς κι αὐτό, ἀπό τὴ λάμψη τοῦ Ἀνασπιμένου-
ὅπως ὁ Οὐρανός ψηλά, ἡ Γῆ, κι ὅλα τὰ Καταχθόνια...
Ἄκουῦ μακριὰ τόν ψάλτη: “ὅποιος, Κύριε, συνθάπτεται μαζὶ σου
σήμερα συνεγείρεται! Ὅποιος μαζὶ σου συσταυρῶνεται
σήμερα συνδοξάζεται! Κι ὅποιος νεκρῶνεται, κοντά σου
Ξανακερδίζει τὴ ζωὴ πάλι, ἀπό τὰ χέρια σου!...”.
Καὶ τώρα πιά ὀρθρου βαθέος, ἡ ψυχὴ ὀρθρίζει δακρυσμένη κ' ἔρχεται
μέ τὴ λευκὴ λαμπάδα καὶ τὰ μύρα σπὶ γιορτὴ τῆς Ἀναστάσεως.
Στὰ κουρασμέν' ἀπ' τὴν ἀγρύπνια μάτια φωτοφόροι Ἄγγελοι
σκορποῦν οὐράνια χάδια μέ τὰ πάλλευκα φτερά τους,
Κ' ἡδὶ τῶν φιλεόρτων ἀδελφῶν τὰ στόματα γεμίζουν
ὑμνοὺς ἀγγελικούς κι ἀγάλλονται μέ τό “Χριστός Ἀνέστη”:
Ὡ Πάσχα τό τερπνόν, ὦ Πάσχα λύτρον λύπης!
Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξίμεθα!
Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν!
Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος!.... (Π.Φ. 83-84).

ΟΙ ΑΓΙΟΙ

40 ΜΑΡΤΥΡΕΣ

& τό μαρτύριό τους

Οταν ὁ σκληρόκαρδος Λικίνιος (308-323), μέ τόν ὁποῖον ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος μοιραζόταν τήν ἐξουσία, πέταξε τό προσωπεῖο τῆς ὑποκρισίας καί ἀποσχίσθηκε, ἐξέδωσε διατάγματα ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καί ἔστειλε σέ ὄλες τίς ἐπαρχίες ἄρχοντες ἐπιφορτισμένους νά ἐκτελέσουν τίς διαταγές του, θανατώνοντας μέ φρικτά μαρτύρια ὄσους δέν ὑποτάσσονταν. Ὁ ἐπαρχος Ἀγρικόλαος, πού ὀρίσθηκε ἀπό τήν Καππαδοκία καί τήν Μικρή Ἀρμενία, ἦταν ἀπό τούς πιό προθύμους ἐκτελεστές τῶν διαταγμάτων τοῦ τυράννου, καί κάλεσε στήν Σεβάστεια, ὅπου εἶχε τήν ἔδρα του, τήν δωδέκατη αὐτοκρατο-

ἄληθινή τους ταυτότητα ἔλεγαν: “Εἶμαι χριστιανός!”. Ὁ Ἀγρικόλαος ἀρχικά δοκίμασε νά τοὺς προσεταιρισθεῖ μέ τήν προαίτητα, ἐκθειάζοντας τά κατορθώματά τους καί ὑποσχόμενος προνομίες καί τιμές ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορα, ἂν ὑπάκουαν στίς προσταγές του. Οἱ ἅγιοι ἀποκρίθηκαν διά στόματος ἑνός ἀπό τούς στρατιῶτες: “Ἄν καθὼς λέγεις, ἔχουμε ἀγωνισθεῖ γενναῖα γιά τόν ἐπίγειο αὐτοκράτορα, μέ πόσο μεγαλύτερο ζήλο πρέπει νά δοθοῦμε τώρα στόν ἀγώνα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Παμβασιλέως; Γιά μᾶς μιά ζωὴ ὑπάρχει: ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος”. Τοὺς ἔρριξαν στήν φυλακὴ ἐν ἀναμονῇ νέας ἀνάκρισης καί ἐκεῖ οἱ ἄξιοι ἀγωνιστές τῆς εὐσέβειας γονάτισαν καί προσεύχονταν στόν Χριστό νά τοὺς δια-

αῦτά, μὴν μπορώντας νά πράξει τίποτα ἐναντίον τους, ἀφοῦ ὁ στρατηγός τους Λυσίας δέν τοὺς εἶχε κρίνει, ὁ Ἀγρικόλαος διέταξε νά τοὺς ρίξουν ἐκ νέου στή φυλακὴ. Ὅταν ὁ Λυσίας ἔφτασε στήν Σεβάστεια μετά ἑπτὰ ἡμέρες, τοὺς ὀδήγησαν ἐνώπιόν του. Καθ’ ὁδόν ὁ Κυρίων ἐνεθάρρυνε τοὺς συντρόφους του λέγοντας: “Τρεῖς εἶναι οἱ ἔχθροί μας: ὁ διάβολος, ὁ Λυσίας καί ὁ ἐπαρχος. Τί μποροῦν νά κάνουν ἐναντίον μας, ἐνάντια σέ σαράντα στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ;” Ὅταν τοὺς εἶδε τόσο σταθεροὺς καί ἀποφασισμένους, ὁ Λυσίας πρόσταξε τοὺς ἄλλους στρατιῶτες νά τοὺς σπᾶσουν τά δόντια μέ πέτρες. Ἀλλά μόλις πῆγαν νά ἐκτελέσουν τὴ διαταγή, θεῖα δύναμη τοὺς τύφλωσε

Δριμύς ὁ χειμὼν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ Παράδεισος!

ρικὴ λεγεώνα τὴν ὁποία διοκοῦσε ὁ δοῦκας Λυσίας. Σαράντα ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες αὐτῆς τῆς λεγεώνας, ἄνδρες νέοι, γενναῖοι, πού ἔχαιραν ἐκτίμησιν γιά τίς ὑπηρεσίες τους, ἀρνήθηκαν τότε νά θυσιάσουν στά εἰδωλα καί διακήρυξαν τὴν χριστιανικὴ τους πίστη. Προέρχοντα ἀπὸ διαφορετικὲς περιοχὲς ἀλλὰ, ἐνωμένοι ὡς ἓνας νέος ἄνθρωπος διά τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης, παρουσιάστηκαν ἓνας-ἓνας ἐνώπιον τοῦ ἐπάρχου, ὡς ἄθλητές πού ἐγγράφονται γιά νά λάβουν μέρος σὲ ἀγῶνες, καί δηλώνοντας τὴν

φυλάξει στήν ἀληθινὴ πίστη καί νά τοὺς ἐνδυναμώσει στόν ἐπικείμενο ἀγώνα τους. Καθὼς ἀγρυπνοῦσαν ψάλλοντας, ἐφανίσθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί τοὺς εἶπε: “Ἀρχίσατε καλά, ἀλλὰ ὁ στέφανος θά δοθεῖ σὲ ὅποιον ὑπομείνει μέχρι τέλους!”

Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωῒ ὁ ἐπαρχος τοὺς κάλεσε καί πάλι καί ξανάρχισε τίς κολακείες του, ὁμως ἓνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρες, ὁ ἅγιος Κάνδιδος, τόν ἔλεγε δημόσια γιά τὴν μελιστάλακτη ὑποκρισία του, προκαλώντας τὴν ὀργή του. Παρ’ ὅλα

καί μέσα στήν σύγχυσή τους χτυπιούνταν ἀναμεταξὺ τους. Ὁ Λυσίας ἐξοργισμένος ἀπαξέ τότε μίαν πέτρα καί τὴν ἐσφενδόνισε ἐναντίον τῶν ἁγίων, ἀλλὰ ἡ πέτρα χτύπησε τὸν Ἀγρικόλαο καί τὸν τραυμάτισε σοβαρὰ. Μετέφεραν τοὺς ἁγίους στήν φυλακὴ γιά τὴ νύκτα, μέχρι νά ἀποφασίσουν σὲ τί μαρτύριο θά τοὺς ὑπέβαλλαν.

Θέτοντας σὲ ἐφαρμογὴ ὅλη τὴ διεστραμμένη φαντασία του, ὁ ἐπαρχος διέταξε νά τοὺς ἀφαιρέσουν τά ἐνδύματα καί νά τοὺς ἀφήσουν γυμνοὺς στήν παγωμένη λίμνη, πού βρισκόταν

σέ μικρή απόσταση από τήν πόλη, ὥστε νά πεθάνουν μέσα στους φρικτούς πόνους πού προκαλεῖ τό ψῦχος. Γιά νά ἐντείνει τό μαρτύριο σκέφθηκε νά στήσει μπροστά στους ἀγίους, ὡς ὕστατο πειρασμό, τήν λύτρωση ἀπό τήν παιδαυγή: διέταξε λοιπόν νά ἐτοιμάσουν στήν ὄχθη τῆς λίμνης ζεστό λουτρό, ἔτσι ὥστε αὐτός πού θά ἐγκαταλείψει τόν ἀγώνα, νικημένος ἀπό τό ψῦχος, νά βρεῖ ἐκεῖ παρηγοριά.

Μόλις ἄκουσαν τήν ἀπόφαση, οἱ ἅγιοι ἄρχισαν νά συναγωνίζονται ποιός θά βγάλει πρῶτος τά ἐνδύματα λέγοντας: “Ἄς μή βγάλωμεν μόνον τό ἐνδυμα, ἀλλά ἄς ἀποβάλωμεν τόν παλαιό ἄνθρωπο, τόν φθειρόμενον κατὰ τάς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης. Εὐχαριστοῦμεν σοι Κύριε, διότι ἀπεκδυόμενοι τά ἐνδύματα αὐτά ἀποβάλωμεν τήν ἁμαρτία. Ἐπειδή ἐξ αἰτίας τοῦ ὄφρους ἐφορέσαμεν τόν δερμάτινο χιτώνα, ἄς τόν ἀποβάλωμεν σήμερα ὥστε νά ἀποκτήσουμε τόν Παράδεισο πού ἀπωλέσαμε. Τί ἀνταποδῶμεν τῷ Κυρίῳ; Καί ὁ Κύριος ἐξεγυμνώθη. Τί μεγαλύτερη τιμὴ διά τόν δοῦλον ἀπό τό νά πάθῃ ὅσα ἔπαθε ὁ Κύριός σου; Καί μάλιστα ἐμεῖς εἴμεθα ἐκείνοι, πού ἐγυμνώσαμεν τόν ἴδιον τόν Κύριον, διότι τό τόλμημα ἐκεῖνο ἦταν ἔργο στρατιωτῶν. Θά ἐξαλειψῶμεν λοιπόν ἀπό μόνοι μας τήν κατηγορίαν πού ἔχει καταγραφεῖ εἰς βάρος μας. Δρυμὺς ὁ χειμῶνας, ἀλλά γλυκὺς ὁ Παράδεισος: ἀλγεινὴ ἢ πῆξις, ἀλλά ἡδέια ἢ ἀνάπαυσις. Ὅλιγον ἄς ὑπομεινουμε καί

θέλωμεν θεριμανθῆ ἐν κόλποις Ἀβραάμ. Ἐναντι κόπου μᾶς νικτὸς θά ἐξαγοράσουμε τήν αἰωνία χαρά... Ἄς ἀναμεινῶμεν ὀλίγον καί ὁ κόλπος τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ θά μᾶς περιθάλλῃ. Θά ἀνταλλάξωμεν μία νύκτα μέ ὅλη τήν αἰωνιότητα. Ἄς κατακαοῦν τά πόδια γιά νά χορεύουν διηνεκῶς μέ τοὺς ἀγγέλους. Ἄς ἀποκοποῦν τά χέρια διά νά ἔχουν παρηγοσίαν νά ὑψώνωνται πρὸς τόν Δεσπότην. Ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως θά πεθάνουμε, ἄς πεθάνουμε γιά νά ζήσουμε αἰωνίως. Γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου Κύριε, καί εἶθε νά γίνωμεν δεκτοὶ ὡς θυσία ζῶσα, εὐάρεστος εἰς Σέ, γενόμενοι ὀλοκαυτώματα τοῦ ψύχους καί ὄχι τοῦ πυρός”.

Ἐνθαρρύνοντας ὁ ἓνας τόν ἄλλον μέ αὐτόν τόν τρόπο οἱ σαράντα μάρτυρες προχώρησαν ὄλοι μαζί σάν ἓνας ἄνθρωπος πάνω στόν πάγο, χωρίς ἄλλο δεσμό παρά τήν θέλησή τους, καί ὅλη τήν νύκτα ἄντεξαν τόν παγωμένο ἀέρα, ἰδιαίτερα ψυχρὸ σέ κείνα τά μέρη, νά τοὺς περσνιάζει προσευχόμενοι στόν Κύριο νά ἐξέλθουν καί οἱ σαράντα νικητές ἀπό αὐτό τόν ἀγώνα, χωρίς νά λείπει οὔτε ἓνας ἀπό τόν ἱερό αὐτό ἀριθμό, πού συμβολίζει τήν πληρότητα. Καθὼς ἡ νύκτα προχωροῦσε, τά σώματά τους ἄρχισαν νά ξυλιάζουν ἀπό τό κρύο καί τό αἷμα τους νά παγώνει προκαλώντας ἀφόρητους πόνους στήν καρδιά, ὁπότε ἓνας ἀπό τοὺς σαράντα στρατιῶτες νικημένους ἀπό τόν πόνο, ἄφησε τή λίμνη καί βάδισε πρὸς τό λουτρό. Ἡ μεγα-

λη ὁμως διαφορά τῆς θερμοκρασίας τόν θανάτωσε σχεδόν ἀκαριαία, στερώντας του τόν καλλίνο στέφανο. Οἱ ἄλλοι τριάντα ἐννέα θλιβόμενοι γιά τήν ἀπώλεια τοῦ συντρόφου τους, πολλαπλασίασαν τίς δεήσεις τους, ὥσπου μέγα φῶς ἄστραψε στόν οὐρανὸ καί στάθηκε πάνω ἀπὸ τῆ λίμνη θερμαίνοντάς τους, ἐνῶ ἄγγελοι κατέρχονταν στεφανώνοντάς τους μέ τριάντα ἐννέα ἀπαστράπτοντες στεφάνους. Μπροστά σέ αὐτό τό θαῦμα, ἓνας ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες, ὀνόματι Ἀγλάϊος, πού ζεσταινόταν κοντά στό λουτρό, ἔνοιωσε νά ἀφυπνίζεται ἡ πίστη στήν συνειδήσή του. Διαπιστώνοντας ὅτι στόν ἀέρα στέκει μετέωρος ἓνας τεσσαρακοστὸς στέφανος, σάν νά περιμένε κάποιον νά ἔρθῃ γιά νά συμπληρώσει τόν ἀριθμὸ τῶν ἐκλεκτῶν, ξύπνησε τοὺς συναδέλφους του, τοὺς πέταξε τά ροῦχα του καί προχώρησε γοργὰ στόν πάγο γιά νά ἀνταμώσει τοὺς μάρτυρες, φωνάζοντας ὅτι εἶναι καί αὐτὸς χριστιανός.

Ὅταν τήν ἐπομένη ὁ Ἄγρικόλαος πληροφορήθηκε τό γεγονός διέταξε νά βγάλουν τοὺς μάρτυρες ἀπὸ τήν λίμνη, νά τοὺς ἀποτελειώσουν σπάζοντάς τους τά πόδια, καί κατόπιν νά ριξοῦν τά σώματά τους στήν πυρά ὥστε νά μὴν μείνῃ ἴχνος ἀπὸ τόν ἐνδοξο ἀγώνα τους. Καθὼς τοὺς ὀδηγοῦσαν στό ἔσχατο μαρτύριο, οἱ ἐνδοξοὶ μάρτυρες ἔψαλλαν: Διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος καί ἐξηγάγεσ ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν (Ψαλμ.

65, 12). Ἀφοῦ οἱ δῆμοι ἐξετέλασαν τὸ ἔργο τους, φόρτωσαν τὰ σώματα τῶν μαρτύρων σέ ἓνα κάρο γιὰ νά τὰ μεταφέρουν στήν πυρά. Πρόσεξαν τότε ὅτι ὁ πλιό νέος ἀπό τούς μάρτυρες, ὁ Μελίτων, ἦταν ἀκόμη ζωντανός καί τόν ἄφησαν μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά ἀπαρηθεῖ τήν πίστη του. Ἡ μητέρα τοῦ Μελίτωνος ὁμως πού βρισκόταν ἐκεῖ πήρε τὸ σῶμα τοῦ γιουῦ της καί τὸ φόρτωσε ἡ ἴδια στό κάρο λέγοντας: “Μή στερηθεῖς τόν στέφανον, ἀγαπημένο μου παιδί, πήγαινε μέ τούς συντρόφους σου γιὰ νά ἀπολαύσεις αὐτό τὸ αἰώνιο φῶς πού θά ἀπαλύνει τήν ὀδύνη μου”. Καί χωρίς οὔτε ἓνα δάκρυ, συνόδευσε τὸ κάρο στήν πυρά, μέ τὸ πρόσωπο ὀλόφωτο.

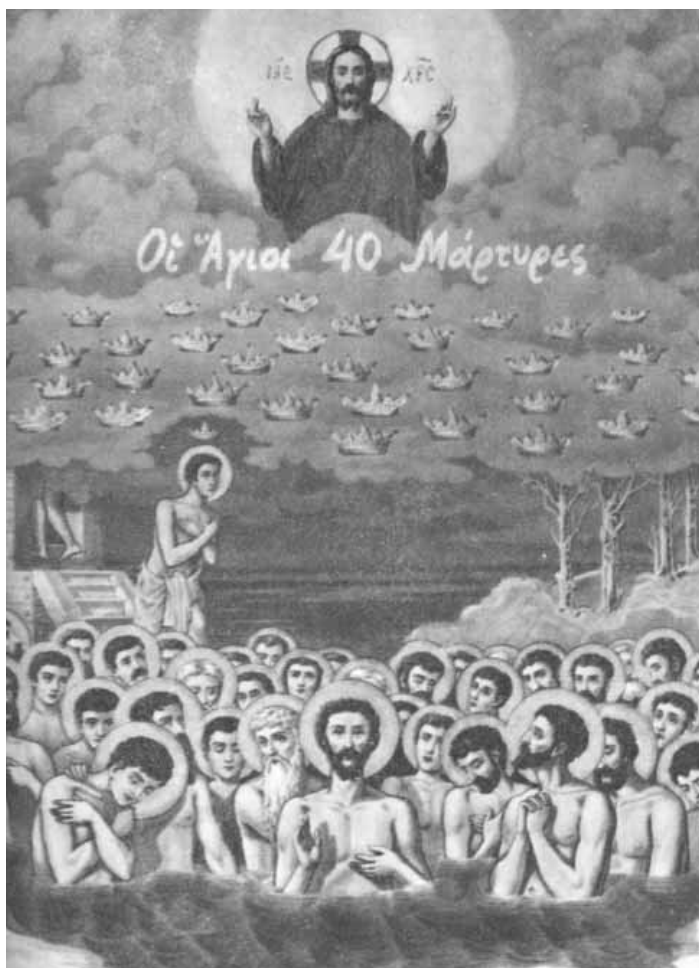
Οἱ στρατιῶτες σκόρπισαν τήν στάχτη τῶν ἁγίων μαρτύρων καί ἔρριξαν τὰ ὅσα στόν ποταμό ὅπως τούς διέταξε ὁ ἔπαρχος. Μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες ὁμως οἱ ἅγιοι παρουσιάστηκαν στόν ἐπίσκοπο Πέτρο τῆς Σεβάστειας καί τοῦ ὑπέδειξαν τὸ σημεῖο τοῦ ποταμοῦ ὅπου θά ἔβρισκε τὰ λείψανά τους γιὰ νά προσκυνήσουν οἱ πιστοί. Ἀργότερα τὰ λείψανα τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων μοιράστηκαν σέ πολλούς τόπους καί ἡ τιμή τους διαδόθηκε, προπαντός χάρις στήν οἰκογένεια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πού τούς εὐλαβοῦνταν ιδιαίτερα.

Τήν νύκτα πού προηγήθηκε τοῦ μαρτυρίου τους, οἱ ἅγιοι ὑπαγόρευσαν τήν Διαθήκη τους, ὑπό μορφή παραινέσεως, στόν νεαρό δοῦλο Εὐνοϊκό, πού

ὑπῆρξε μάρτυς τῶν ἀγῶνων τους καί κατόρθωσε νά διαφυγεῖ τόν διωγμό. Κληροδότησε αὐτό τὸ θαυμαστό κείμενο στους μεταγενέστερους καί μερίμνησε γιὰ τόν ναό ὅπου θά ἀποθέτονταν τὰ τίμια λείψανά τους. Σέ αὐτή τήν Διαθήκη ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων: Ἀγγίας, Ἀέτιος, Ἀθανάσιος, Ἀκάκιος, Ἀλέξανδρος, Βιβιανός, Γάϊος, Γοργόνιος καί ἕτερος Γοργόνιος, Δομετιανός, Δόμνος, Ἐκδίκιος, Εὐνοϊκός, Εὐτύχιος, Ἡλιανός, Ἡράκλειος, Ἡσύ-

χιος, Θεόδουλος, Θεόφιλος, Ἴλης, Ἰωάννης, Κάνδιδος (ἢ Κλαύδιος), Κυδίων, Κύριλλος, Λυσίμαχος, Μελέτιος, Μελίτων, Νικόλαος, Ξανθίας, Οὐάλης, Οὐαλέριος, Πρίσκος, Σακερδών, Σεβηριανός, Σισίνιος, Σμάραγδος, Φιλοκλήμων, Φλάβιος, Χουδίων (Λεόντιος). Ἔνας ἀπό αὐτούς στερήθηκε τήν δόξα τοῦ μαρτυρίου, καί τήν θέση του πήρε ὁ στρατιώτης Ἀγλάϊος συμπληρώνοντας τόν ἱερό ἀριθμό.

Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθ. Ἐκκλ. Ἐκδ. Ἰνδικτος, Μάρτιος

Είναι εύχης ξργον καί πρόνοια τοῦ Θεοῦ πού ὑπάρχουν ἀκόμη στήν ἐποχή μας ἀγίες μορφές πού μᾶς καθοδηγοῦν καί μᾶς ἐμπνέουν, ἀλλά προπαντός μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι ἓνα ἄπιαστο γιά τήν ἐποχή μας ὄνειρο. Μιά σεμνοπρεπής μορφή πού σφράγισε τήν Ἱερά Μονή Χρυσοπηγῆς καί ἴσως καί ὀλόκληρη τή Μητρόπολη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου εἶναι ἡ μακαριστή Γερόντισσα τῆς Μονῆς Θεοσέμνη. Ἀπό τότε πού ἦταν ἐν ζωῇ, ἀλλά ἀκόμη περισσότερο μετά τήν κοίμησή της, ὁ τάφος της ἔγινε σημεῖο ἀναφορᾶς γιά τοὺς πολυάριθμους προσκυνητές πού καταφεύγουν σέ κείνην καί τήν ἐπικαλοῦνται. Ἡ Γερόντισσα Θεοσέμνη ἔζησε καί κοιμήθηκε ὅσως ὡς ἄνθρωπος καί ὡς μοναχή.

Γεννήθηκε στή Λάρισα τό 1938 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς καί ὀνομαζόταν Ἀναστασία Ἀριστέα Δήμητρα. Ἦταν τό τρίτο

Ἡ Γερόντισσα Θεοσέμνη

παιδί της οικογένειάς της και σε ηλικία τεσσάρων ετών έχασε τον πατέρα της και η φροντίδα της οικογενείας έμεινε στην άφοσιωμένη στο Θεό νέα χήρα μητέρα της η οποία καταγόταν από την Ανατολική Ρωμυλία. Από μικρό παιδί έτρεφε θερμή αγάπη για τον Χριστό και την Εκκλησία και έτρεχε στίς ακολουθίες και στίς όλονύκτιες άγρυπνίες με ζήλο πρωτοφανή για την ηλικία της. Συμμετείχε επίσης με μεγάλο ένθουσιασμό σε νεανικές δραστηριότητες στο χώρο της Εκκλησίας και είχε εκδηλώσει την κλίση της για την ιεραποστολική διακονία από πολύ νωρίς.

Από τό 1976 πού ανέλαβε την έρειπωμένη Ίερά Μονή Χρυσοπηγής και επί 24 χρόνια εργάστηκε σιωπηλά και με τέλεια αυταπάρηση, με άποτέλεσμα τό Μοναστήρι της νά γίνει μία πνευματική όαση για την γύρω περιοχή, αλλά και για χιλιάδες ψυχές πού κατέφευγαν κοντά της. Η πνευματική της παρουσία και τό άσκητικό της παράδειγμα παρακίνησαν πολλές ψυχές νά αφοσιωθούν στο Νυμφίο Χριστό κι εκείνη ως φιλόστοργη μητέρα τίς παιδαγωγούσε και τίς κατάρτιζε έν Κυρίω.

Η ζωή της άείμνηστης Γερόντισσας είναι ένα συναξάρι τελείας κενώσεως και μαρτυρικής έν σιωπή και ταπεινώσει άσκήσεως, όπως γράφει ή Γερόντισσα της Μονής Θεοξένη. Στο μικρό πόνημα πού έγραψαν ως εύλαβικό άφιέραμα οί μοναχές της Ί. Μ. Χρυσοπηγής αναφέρουν ότι μόνο λίγες πτυχές της ζωής θά αναφέρουν προς τό παρόν και ό,τι αναφερθεί θά είναι πολύ λίγο μπροστά σ' αυτό πού ήταν και βίωσε ή μακαριστή Γερόντισσα Θεοσέμνη. Η δυσκολία στο νά αναφερθεί κανείς στην άγία της βιοτή πηγάζει και από τό γεγονός ότι είναι δύσκολο νά απαριθμηθούν οί άρετές και ή πνευματική κατάσταση ενός ανθρώπου πού μιλούσε με τή σιωπή.

Η Γερόντισσα Θεοσέμνη ήταν πρότυπο μοναχής σύμφωνα με τίς διδαχές τών Πατέρων. Συνδύαζε σπάνια χαρίσματα και μεγάλες ικανότητες σε όλα τά θέματα. Ήταν δραστήρια και ενεργητική, αλλά παράλληλα άσκητική και ήσυχαστική. Ήταν εκ φύσεως σιωπηλή και άφανής στίς σχέσεις της με τούς ανθρώπους, και είχε την τέχνη νά κρύβει ακόμα και από τούς κοντινούς της ανθρώπους τίς μεγάλες της ικανότητες

και άρετές. Παρόλο πού ή ίδια ήταν ώριμη, οργανωτική, μεθοδική, όξύνους και παρατηρητική, παρουσίαζε πάντοτε τό άποτέλεσμα της εργασίας ως συλλογική κοινή εργασία κι έτσι δίδασκε τίς άδελφές νά μίν επιδιώκουν ποτέ την προσωπική τους προβολή.

“Η Γερόντισσα ουδέποτε πίστεψε στα πολλά της χαρίσματα. Τή διέκρινε βαθειά ταπεινωση και όχι άπλή, συνηθισμένη ταπεινολογία ή άξιοπρεπής σεμνότητα.

Άσκούσε τή διοίκηση της Μονής έντελώς άθόρυβα. Γνώριζε με διάκριση σε ποιά άδελφή έπρεπε νά αναθέσει τό κάθε διακόνημα ή την συγκεκριμένη ευθύνη άξιοποιώντας τά χαρίσματα όλων. Και όπως με μοναδικό τρόπο περιποιόταν τά δέντρα, γνωρίζοντας ποιά κλαδί πρέπει νά μείνει και ποιά νά αφαιρεθεί, για νά άνθισει τό δέντρο και νά καρπίσει, τό ίδιο έκανε και με την Άδελφότητα. Άπ' όποιον χώρο ή διακόνημα της Μονής διερχόταν, είχε την παρατηρητικότητα νά διακρίνει τί έπρεπε νά διορθωθεί ή νά βελτιωθεί και αυτό γινόταν πάντοτε με σεμνότητα και μία λακωνική έξήγηση.

Η ίδια έκανε διάφορα διακονήματα της Μονής, χωρίς νά περιορίζεται στην εκτέλεση τών ήγουμενικών καθηκόντων. Άξιοποιούσε τό χρόνο με άπερίγραπτη δημιουργικότητα.

Όταν διαπίστωνε ότι ένας τομέας διακονίας στο μοναστήρι παρουσίαζε καθυστέρηση ή άναποτελεσματικότητα, χωρίς έννευρισμό ή ένταση εμπλεκόταν ή ίδια στο διακόνημα, με εκείνη την απaráμλλη απλότητα πού τή χαρακτηριζε, λέγοντας: “Για νά δούμε, άδελφές, με ύπομονή, πώς άλλιώς μπορεί νά γίνει...”. Και, βεβαίως, έβρισκε πάντοτε λύση.

Η Γερόντισσα σεβόταν άπεριορίστα όλες τίς άδελφές και κανείς δέν την άκουσε ποτέ νά μιλήσει προσβλητικά. Δέν συμβούλευε κανέναν, άν δέν της τό ζητούσε, ούτε τίς μοναχές της Μονής μας, παρά μόνο σπάνια. Και όταν τό έκανε, μεμφοταν γι' αυτό τον έαυτό της, λέγοντάς μας ότι δέν είναι άξια νά μάς διδάξει. Για τά δικά μας σφάλματα και τίς έλλείψεις θεορούσε τον έαυτό της ύπαίτιο.

Είχε τό χάρισμα νά διοικεί και νά κατευθύνει την άδελφότητα χωρίς νά ταράζεται, νά

υψώνει τή φωνή, νά ἐλέγχει ἢ νά ἀπειλεῖ μέ κανόνες. Γενικά δέν ἔβαζε κανόνες. Ἄν κάποτε τό ἔκανε, ἦταν πολύ λυπημένη, γι' αὐτό ἔσπευδε νά ἐκτελέσει πρώτη τόν κανόνα πού εἶχε δώσει στήν ἀδελφή.

Οὐδέποτε ἀποδέχτηκε ὡς ἡγουμένη ἐξυπηρετήσεις ἢ προνόμια. Ἄν χρειαζόταν κάτι ἐνώ ἐργαζόταν, δέν ἔστειλε κάποια ἀδελφή νά τῆς τό φέρει, ἀλλά σάν μικρό παιδί ἔτρεχε μόνη τῆς νά τό πάρει. Στίς ἐνοστάσεις μας σχετικά μέ αὐτό ἀπαντοῦσε εἰρηνικά: “Ἐυλόγησον αἰσθάνομαι ὅτι ἔτσι πρέπει νά ἐνεργοῦμε στό μοναστήρι”.

Δέν κρατοῦσε γιά τόν ἑαυτό τῆς ποτέ κανένα

ἀπό τά δῶρα πού τῆς ἔφεραν. Τά ἔδινε ἀμέσως, γιά νά μοιραστοῦν στίς ἀδελφές.

Ὅταν τῆς ἐπιμέναμε νά κρατήσῃ ἕνα ἐργαλεῖο, γιά νά τό χρησιμοποιεῖ μόνο ἐκείνη -εἶχε μεγάλη ἐπιδεξιότητα σέ τεχνικά πράγματα-, δίσταζε νά τό κάνει καί ἔλεγε ὅτι τά ἐργαλεῖα, ὅπως ὅλα τά ἀντικείμενα, πρέπει νά εἶναι σέ κοινή χρήση στό μοναστήρι. Μολονότι ἡ ἴδια ἤξερε νά χειρίζεται ἐργαλεῖα καί μηχανήματα μέ σπάνια ἱκανότητα, ὑπέμενε ὡς ἄσκηση τή φθορά πού προκαλοῦσε ἡ χρήση τους ἀπό ὅλη τήν ἀδελφότητα.

Ἡ Γερόντισσα ἦταν ἀπέραντα ἐλεήμων. Ἀγαποῦσε καί σεβόταν βαθιά, χωρίς καμία διάκριση, τούς ἀνθρώπους πού βρισκόνταν σέ ἀνάγκη καί ἀπορία. Κανείς δέν ἔφηνε ποτέ ἀπό τή Μονή μέ ἄδεια χέρια· δέν παρέλειπε οὔτε ἐκείνους πού, γιά ὅποιονδήποτε λόγο, δέν μποροῦσαν νά φτάσουν μέχρι τό μοναστήρι. Τόση ἦταν ἡ χαρά τῆς ὅταν ἔδινε, πού ἔνιωθε τήν ἀνάγκη νά εὐχαριστήσῃ γι' αὐτό.

Ἡ Γερόντισσα ἀγαποῦσε πολύ νά κρύβεται μέσα στήν ἀδελφότητα. Γενικά δέν παρουσιαζόταν στούς ἐπισκέπτες, ιδιαίτερα ὅταν ἔρχονταν πολλοί ἄνθρωποι στό μοναστήρι. Ἐπιδίωκε νά εἶναι μακριά ἀπό τόν κόσμο. Ἐνώ συμπονοῦσε τούς ἀνθρώπους καί προσειχόταν πολύ γιά τά προβλήματά τους, ἀπέφευγε συστηματικά νά ἐμπλέκεται σέ συναναστροφή μαζί τους. “Αὐτό, ἔλεγε, εἶναι διακόνημα τῆς ἀρχοντάρισσας” καί μέ τόν τρόπο αὐτόν δίδαξε στίς ἀδελφές νά μὴν ἐπιδιώκουν τίς συναναστροφές καί τίς συνομιλίες μέ προσκυνητές, γνωστούς ἢ συγγενεῖς. Ἔλεγε, χαρακτηριστικά, ὅτι ἡ πνευματική ζωή τοῦ μοναχοῦ αἰξάνει στήν ἀπομόνωση καί στή σιωπή.

Λεπτολογοῦσε κάθε πτυχή τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί δέν προσπερνοῦσε τίποτα ὡς ἀσήμαντο ἢ λεπτομερές. Δέν ἐπέτρεπε ποτέ στόν ἑαυτό τῆς νά ἀποφασίζει ἀλλαγές, μένοντας πάντοτε πιστή στό πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι οὐδέποτε ἔδινε εὐλογία νά γίνει κατάλυση, ἂν δέν ἦταν σημειωμένη στό Ὁρολόγιο.

Ἀκόμα καί ὁ ἀσθενής τηροῦσε τό τυπικό τῆς νηστείας ἀπαρέγκλιτα. Ὅταν κάποτε εἶχαμε βρεθεῖ ἐκτός Μονῆς, ἀρχή Μεγάλῆς Σαρακοστῆς, γιά

ἀκτινοθεραπεία, τήρησε τό τριήμερο μέ απόλυτη ἀκριβεία καί ἔκανε τήν πρώτη ἀκτινοβολία, Τετάρτη ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἐβδομάδας, μετά τήν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία.

Σέ ὅλη τήν περίοδο τῆς ἀσθενείας της, παρά τίς ἐπίμονες παρακλήσεις μας, οὐδέποτε ἐξέφρασε ἐπιθυμία γιά κάποιο εἶδος φαγητοῦ, ἀλλά δεχόταν μέ εὐγνωμοσύνη ὅποιαδήποτε τροφή τῆς προσφερόταν.

Ἡ μακαρία Γερόντισσα Θεοσέμνη δέν διαμαρτυρήθηκε ποτέ, γιά τίποτα, γιά κανέναν.

Θεωροῦσε τό μαρτύριο καί τήν ἐξουθένωση συνώνυμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἔχοντας τή βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεός ἐπιτρέπει τίς δοκιμασίες γιά τή σωτηρία μας.

Πάντοτε σκέπαζε τά λάθη τῶν ἄλλων, οὐδέποτε ἀπέδωσε εὐθύνες σέ κανέναν καί δέν ἀκούσαμε ποτέ κρίση, κατάκριση ἢ παράπονο γιά κάποιο πρόσωπο πού τήν εἶχε ἀδικήσει ἢ συκοφαντήσει. Συγχωροῦσε καί ἀγαποῦσε τοὺς πάντες ἀβίαστα, χωρίς προσπάθεια, γι' αὐτό καί ὅλοι αἰσθάνονταν οἰκειότητα μαζί της, παρά τή σοβαρή καί μετρημένη παρουσία της. Ἐκείνη, ὡστόσο, πίστευε ὅτι δέν κάνει τίποτα περισσότερο ἀπό τό αὐτονόητο χρέος τοῦ μοναχοῦ.

Ὅταν κάποτε, στό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς της, τολμήσαμε νά τῆς ὑπενθυμίσουμε γεγονότα σπάνιας θυσίας καί ταπείνωσης, ἀπάντησε λακωνικά: “Ἀδελφές, μὴν προσπαθοῦμε νά μετατρέψουμε σέ ἐπίτευγμα τό καθημερινό μας

καθήκον, ἂν τό ἔχουμε, χάριτι Θεοῦ, ἐκτελέσει ποτέ...”.

Ἡ Γερόντισσα ἀγωνιοῦσε γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Προσευχόταν ἀκατάπαυστα γιά γνωστούς καί ἀγνώστους, μικροὺς καί μεγάλους, χριστιανούς καί μὴ, γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Θυμᾶμαι, χαρακτηριστικά, περπατοῦσαμε σ' ἓνα δρόμο στό Λονδίνο, μετά ἀπό συνάντηση μέ τόν ὀγκολόγο καθηγητή, πού τῆς εἶχε ἀναγγεῖλει ὅτι ὁ ὄγκος στόν πνεύμονα εἶχε πάλι ἐνεργοποιηθεῖ καί θά ἔπρεπε νά κάνει νέα θεραπεία. Μοῦ φάνηκε σκεπτική. Νόμισα ὅτι τήν ἀπασχολοῦσε τό πρόβλημα τῆς ὑγείας της καί τή ρώτησα σχετικά. “Ὅχι, μοῦ ἀπάντησε, αὐτό τό θέμα τό ἔχω ἀφήσει τελείως στό Θεό. Αὐτό πού σκεφτόμουν τώρα, καί γι' αὐτό εἶμαι προβληματισμένη, εἶναι αὐτά τά νέα παιδιά πού συναντήσαμε στή γωνία νά ζητιανεύουν. Τά παρατηροῦσα: ἦταν ὠχρά καί τά χέρια... ἄχ, πῶς ἦταν τά χέρια τους! Πόσο στεναχωριέμαι! Φοβᾶμαι ὅτι παίρνουν ναρκωτικά. Καί ἐκεῖνο τό κορίτσι, τί ὥραϊα πού ἔπαιζε κιθάρα καί τραγουδοῦσε! Θά μποροῦσε καί νά ψάλει...”.

Ἡ σοβαρή ἀσθενεία της ἦταν πλήγμα γιά ὅλους μας, ὄχι ὁμως καί γιά τήν ἴδια. Συνέχιζε τή ζωή της μέ ψυχικό σθένος, ἀνεπανάληπτη ὑπομονή καί πραότητα, θάρρος καί ἀνδρεία, ἀπέραντη πίστη καί ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εἰρήνη τοῦ προσώπου της γαλίνευε τίς ἀνησυχίες ὅλων καί ὁ εἰρηνοποιός της λόγος λειτουργοῦσε ἱαματικά στήν ψυχή ὅσων τήν ἀκούγαν. Ὅλος ὁ βίος της ἦταν ἁρμονία θεωρίας, λόγου καί πράξεως. Ἡ Γερόντισσα ἐνσάρκωνε τήν ἀγιοπατερική ταπείνωση, γι' αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι ἔνωθαι κοντά της εἰρήνη καί μιὰ χάρις ὑπερκόσμου, ἴδια μέ αὐτή πού νιώθουμε κοντά στοὺς Ἁγίους.

Τό τέλος της ὑπῆρξε ὀσιακό, ὅπως ὀσιακή ἦταν καί ἡ ζωή της. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 31 Μαΐου 2000, σέ ἡλικία 62 ἐτῶν καί ὅσοι προσκύνησαν τό σεπτό σκήνωμά της ἔνωσαν ὅτι “οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλά καθεύδει”.

ἀπό τό βιβλίο “Γερόντισσα Θεοσέμνη”,
Ἐδκ. Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2002

Τίς ἀποκυλίσει μοι τόν λίθον;

ΕΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ...

Οἱ γυναῖκες πού μέ τήν αὐγή ἔρχονται πρὸς τό μνημεῖο ὅπου εἶναι θαμμένος ὁ Ἰησοῦς, λένε μεταξύ τους: “τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον;” (Μάρκ. ιστ',3). Διότι μία τεράστια πέτρα ἐμποδίζει τήν εἴσοδο στόν τάφο. Σύμφωνα μέ τούς ἀνθρώπινους ὑπολογισμούς θά ἦταν ἀδύνατον οἱ γυναῖκες νά πλησιάσουν τόν νεκρό Κύριο.

Συχνά ὁ Ἰησοῦς φαίνεται νά εἶναι ἔγκλειστος μέσα στήν ψυχή μου καί σέ κατάσταση ἀδυναμίας· ὅπως ἦταν στόν τάφο πρὸ τῆς Ἀναστάσεως. Σέ αὐτήν τήν κατάσταση τόν κρατάει καθλωμένο ἡ βαρειά πέτρα τῆς ἁμαρτίας μου. Πόσες φορές δέν ἔνοιωσα τήν ἐπιθυμία νά ἰδῶ τόν Ἰησοῦ νά ἀνασταίνεται μέσα μου γεμάτος φῶς καί δύναμη!

Πόσες φορές δέν προσπάθησα νά μετακινήσω τήν πέτρα -μάταια ὁμως. Τό βάρος τῆς ἁμαρτίας, τό βάρος τῆς συνηθείας ἦταν πολύ μεγάλο. Εἶπα σχεδόν ἀπελπισμένος: “Τίς ἀποκυλίσει μοι τόν λίθον;”.

“Ὅμως οἱ γυναῖκες βαδίζουν πρὸς τό μνημεῖο. Τό διάβημά τους εἶναι μιὰ καθαρή πράξη πίστεως. Αὐτή ἡ πίστη -αὐτή ἡ τρέλλα- θά ἀμοιφθεῖ. Καί ἐγώ ἐπίσης πρέπει νά ἐπιμένω στήν τρελλή ἐλπίδα ὅτι ἡ πέτρα θά μετακινηθεῖ.

Ἀλλά οἱ γυναῖκες πηγαίνοντας στόν

τάφο δέν εἶχαν ἄδεια τά χέρια. Μετέφεραν μαζί τους ἀρώματα πού εἶχαν ἀγοράσει γιά ν' ἀλείψουν τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Κι ἐγώ μέ τή σειρά μου, ἂν ποθῶ ν' ἀφαιρεθεῖ ὁ λίθος ἀπό τήν ψυχή μου, πρέπει κάτι νά φέρω -ὡς δεῖγμα τουλάχιστον τῆς καλῆς μου θελήσεως. Αὐτό πιθανῶς νά εἶναι πολύ λίγο, μά πρέπει νά εἶναι κάτι πού μοῦ στοιχίζει. Κάτι πού θά εἶναι στήν οὐσία του θυσία.

Καί νά! Οἱ μυροφόρες βρίσκουν τήν ὀγκώδη πέτρα κυλισμένη. Δέν φράζει πιά τήν εἴσοδο τοῦ τάφου. Ἔχει ἀφαιρεθεῖ μ' ἕναν τρόπο πού δέν θά μπορούσαν νά προβλέψουν. “Σεισμός ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γάρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τόν λίθον” (Ματθ. κη', 2). Γιά νά φύγει ἀπό τή μέση ὁ λίθος χρειάζεται κάτι μεγάλο, τουλάχιστον ἕνας σεισμός. Δέν θά ἦταν ἀρκετό ἕνα ἀπλό σπρώξιμο, μία τμηματική μετακίνηση. Τό ἴδιο καί ὁ λίθος πού φαίνεται νά κρατᾶ ἀκίνητο καί παράλυτο τόν Ἰησοῦ στήν ψυχή μου. Δέν μπορεῖ νά κυλίσει παρὰ μόνον μ' ἕναν σεισμό, δηλ. μέ μία βίαιη ἐσωτερική καταστροφή, μέ μία ριζική καί ὀλοκληρωτική ἀλλαγή. Πρέπει νά μέ συγκλονίζει τό τράνταγμα τῆς ἐκθήξεως ἐνός ἡφαιστείου. **Ὁ Ἰησοῦς δέν θ' ἀναστηθεῖ παρὰ μόνον ἂν πάψω νά εἶμαι αὐτός πού ἤμουν καί παραχωρήσω τή θέση μου στόν καινούργιο ἄνθρωπο πού γεννιέται μέσα μου. Ὁχι ἕνα ἀποτρόβηγμα, ἕνας παραμερισμός. Μά ἕνας θάνατος καί μία γέννηση.**

*ΙΗΣΟΥΣ, Ἀτενίζοντας τόν Σωτήρα
Ἐκδ. Δόμος*

Προάγω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν...

Ο Ἄγγελος λέει στοὺς μαθητὰς ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοὺς περιμένει στὴ Γαλιλαία. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀνανεώνει τὴν παραγγελία: **“Ἐπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν κακεῖ με ὄψονται”**. (Ματθ. κη', 10). Γιατί ἄραγε; Θέλει μήπως ὁ Ἰησοῦς ν' ἀπομακρύνει τοὺς μαθητὲς ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς ἐχθρότητος τῶν Ἰουδαίων; Θέλει μετὰ τὶς ἐναγώνιες μέρες τοῦ Πάθους νὰ τοὺς χαρίσει ἀνακούφιση, ἀναψυχὴ καὶ γαλήνη; Ἰσως. Μά φαίνεται νὰ ὑπάρχει ἕνας ἄλλος λόγος. Πιὸ βαθύς.

Οἱ μαθητὲς εἶχαν πρωτοσυναντήσῃ τὸν Ἰησοῦ στὴν Γαλιλαία. Ἐκεῖ εἶχαν ἀκούσει τὴν κλήση. Ἐκεῖ ἄρχισαν ν' ἀκολουθοῦν τὸν

Σωτῆρα. Ἡ ἀνάμνηση τῶν ἡμερῶν ἐκείνων θὰ ἔχει διατηρήσει μέσα στὶς ψυχὲς τοὺς μιὰν ἀνοιξιὰτικὴ δροσιά καὶ φρεσκάδα. Μετὰ τὶς ἀπιστίες καὶ τὶς πτώσεις τῶν ἡμερῶν ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ ξαναφέρει τοὺς μαθητὰς του στὴ φρεσκάδα καὶ τὴ φλόγα τῶν πρώτων. Λαχταροῦσε νὰ ξαναζωντανέψει μέσα τοὺς ἢ συγκίνηση. Οἱ ἀποφάσεις τῆς πρώτης τοὺς συναντήσεως. Στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γαλιλαίας, πού τὴ ζωντανεῦει ἡ παρουσία του, θὰ συμπληρώσει τὴν ἀποκάλυψή του.

Στὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς μας ὑπάρχει μιὰ Γαλιλαία. Ἐπάρχει μιὰ Γαλιλαία μέσα στὴ ζωὴ ἐκείνων πού κάποια μέρα συνάντησαν τὸ Λυτρωτὴ καὶ τὸν ἀγάπησαν. Γαλιλαία μου: ἡ ἐποχὴ πού συνειδητοποίησα ὅτι ὁ Ἰησοῦς μὲ κοίταξε καὶ

μέ καλοῦσε μέ τ' ὄνομά μου. Πέρασαν χρόνια ἀπό τότε. Χρόνια φορτωμένα μέ ἀναρίθμητες ἁμαρτίες καί πτώσεις. Θά μποροῦσε κανεῖς νά νομίζει ὅτι ξέχασα τόν Ἰησοῦ. Ὅμως ὄχι! Ὅποιος ἀνταμώσει, ἔστω καί μία φορά, τόν Ἰησοῦ, δέν μπορεῖ νά τόν ξεχάσει. Ὁ Ἰησοῦς μέ προσκαλεῖ νά ξαναγυρίσω στή Γαλιλαία τῆς ψυχῆς μου. Νά ἀνανεώσω ἐντός μου τήν προσωπική σχέση μαζί Του καί τή θέρμη τῶν πρώτων ἡμερῶν. Ἐκεῖ θά Τόν ξαναδῶ καί πάλι.

Κύριε, θά ἤθελα νά ἐπιστρέψω στήν Γαλιλαία. Μά θά σέ βρῶ ἐκεῖ; Πῶς νά ξαναξεστάνω τήν ψυχή μου πού κατάντησε τόσο κρύα; Ἡ ἀνάμνηση τῆς Γαλιλαίας μας θά κατορθώσει νά ξαναδημιουργήσει τή συγκίνηση τῆς πρώτης μας συναντήσεως;

... Ἡ δική μου Γαλιλαία: ἡ ἐποχή πού συνειδητοποίησα ὅτι ὁ Ἰησοῦς μέ κοίταξε καί μέ καλοῦσε μέ τ' ὄνομά μου...

“Προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν...” (Ματθ. κη', 7). Παιδί μου, δέν θά χρειαστεῖ νά κοπιήσεις γιά ν' ἀναπολήσεις τήν παρουσία μου. Θά κάνω κάτι περισσότερο ἀπό τό νά σέ περικύβηνω ἀπλῶς στήν Γαλιλαία τῶν ἀναμνήσεων. Νά! Προχωρῶ μπροστά σου, “προάγω ὑμᾶς”, σέ ὁδηγῶ ἐκεῖ. Ὅταν ἡ καρδιά σου προσηλωθεῖ καί πάλι στήν Γαλιλαία, θά ἀναγνωρίσεις πολύ εὔκολα Αὐτόν πού σέ ὁδηγεῖ. Τότε Ἐκεῖνος θά σοῦ μιλήσει...

ΙΗΣΟΥΣ, Ἀτενίζοντας τόν Σωτήρα
Ἐκδ. Δόμοις

ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

(Ὁρθρος, Ἑσπερινός, Παράκληση)
ποίημα Δρος Χαράλαμπος Μπούσια

Ἐκδόσαμε τίς **ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ** τοῦ νεοφανοῦς καί θαυματουργοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξιμοβίτς πού συνέγραψε ὁ μέγας ὕμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Δρ. **Χαράλαμπος Μπούσιας**.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης συνεχῶς θαυματουργεῖ καί ὅσοι πιστοί τόν εὐλαβοῦνται μποροῦν νά προμηθευτοῦν τίς ἱερές ἀκολουθίες γιά νά τόν ἐπικαλοῦνται.

*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπion σου...*

Η παρασκευή ἀλλά καί ἡ χρήση τοῦ θυμιάματος ἀφορᾷ τόν Θεό, εἰς τόν Ὅποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αὐτό γιά τήν κατασκευή τοῦ θυμιάματος χρησιμοποιοῦμε τά καλύτερα ὕλικά, πρώτης ποιότητας καί μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, πού χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο λιβάνι. Μέ τά καλύτερα ὕλικά, μέ προσευχή καί προσοχή, ἡ Ἱερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σέ πολλά ἀρώματα:

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Λιβάνι)

**ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΜ
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ**

Τό θυμίαμα αὐτό τό χρησιμοποιοῦμε στίς ἀκολουθίες μας, ἀλλά καί τό διαθέτουμε στούς πιστούς πού μάς τό ζητοῦν καί τό στέλνουμε ταχυδρομικῶς. Ὅσοι θέλετε μπορεῖτε νά ἀπευθίνεσθε στήν Ἱερά Μονή μας γιά νά σᾶς ἀποστείλουμε θυμίαμα.

Κομποσχοίνια

μέ τήν εὐχή ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ
καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού φτιάχνουμε μέ προσευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό στολίζει ἕνα ἀσημένιο κλαδί τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξαμε ἕνα ἀκόμη κομποσχοίνι τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο μέ μία ἀσημένια πλακέτα πού γράφει τήν προσευχή “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, τήν εὐχή πού πρέπει νά λέμε ὅταν κάνουμε κομποσχοίνι.

Ἡ τιμή τους εἶναι 10€ καί 15€ ἀντίστοιχα.

Καί αὐτή τή χρονιά εἶχαμε τήν μεγάλη εὐλογία νά ἐπισκεφθοῦμε τά Ἱεροσόλυμα καί νά φέρομε πάλι τούς ξύλινους σταυρούς πού περιέχουν χῶμα ἀπό τήν ἁγία Γῆ, σταυρωμένους καί εὐλογημένους πάνω στόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅσοι ἀπό τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας ἐπιθυμεῖτε νά προμηθευθεῖτε τόν εὐλογημένο αὐτόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μας, μπορεῖτε νά τόν παραγγείλετε τηλεφωνικά στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας
26340 - 44.391 (9-2 τό πρωῖ καί 6-9 τό ἀπόγευμα) γιά νά σᾶς ἀποσταλεῖ ἐπί ἀντικαταβολῇ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

**ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΜΑΡΜΑΡΟΣΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΔΑΠΕΔΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ.**

Παρακαλούμε όλους εσάς πού μέ τόση αγάπη και κατανόηση είστε δίπλα
μας σέ ό,τι χρειάζεται τό Μοναστήρι του θαυματουργού Αγίου μας
Νεκταρίου νά μᾶς βοηθήσετε γι' ἄλλη μιά φορά ἀπό τό περίσσευμα
ἤ τό ὑστέρημά σας γιά νά προχωρήσουμε τήν μαρμαρόστρωση
τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων γιά ὅλα κι εὐχόμεθα ὁ Ἅγιός μας
Νεκτάριος νά σᾶς ἀνταποδίδει τήν ἐλεημοσύνη σας.

**Πιστεύουμε στήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου
καί ἐλπίζουμε στήν δική σας...**

Μέ αγάπη Χριστοῦ καί ἀναστάσιμες εὐχές

Ἡ Ἡγουμένη

† Μόνιχα Μοναχή

καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές